XVII. évfolyam 8. szám. Ára: 1 forint 1961. február 23

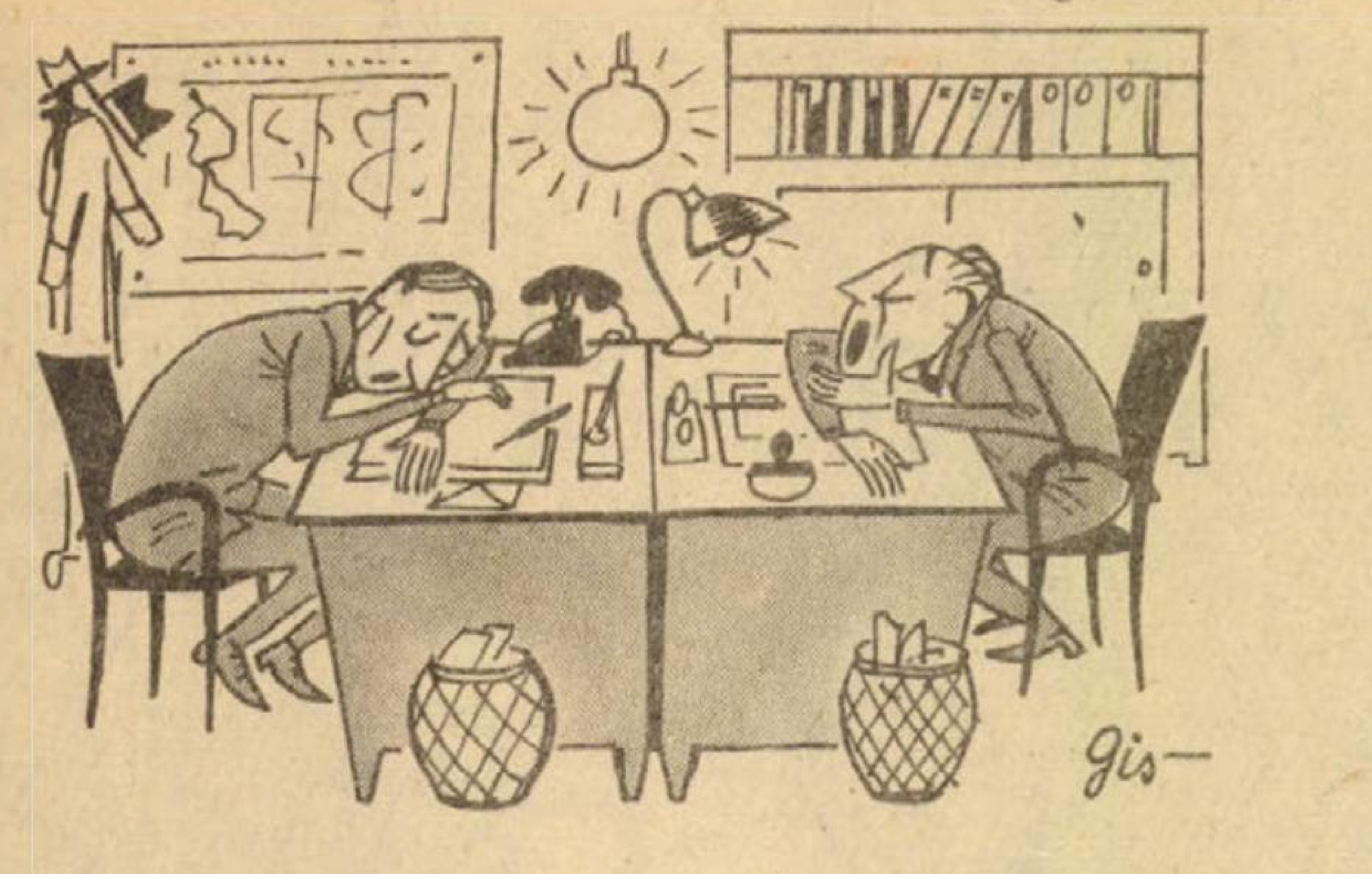

Szűr-Szabó József rajza

— **Asszonyom, az orvostudomány itt tehetetlen... A kedves férje náthás!...**

Márciusban lesz nyereségrészesedés

Szegő Gizi rajza

– Még hányat kell addig aludnunk, Sós kartárs!

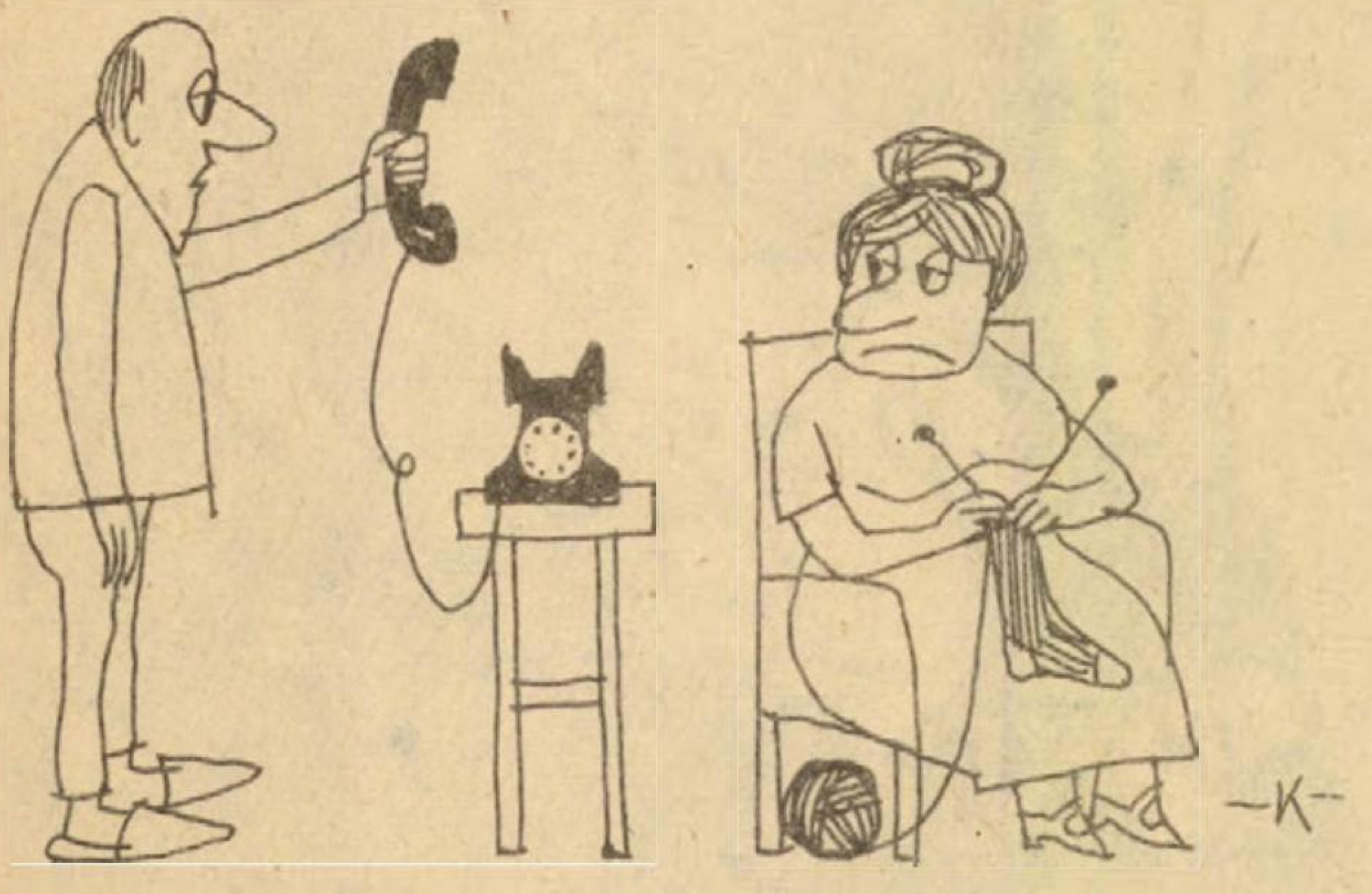
Hóviráglesen

Toncz Tibor rajza

Váratlan telefon

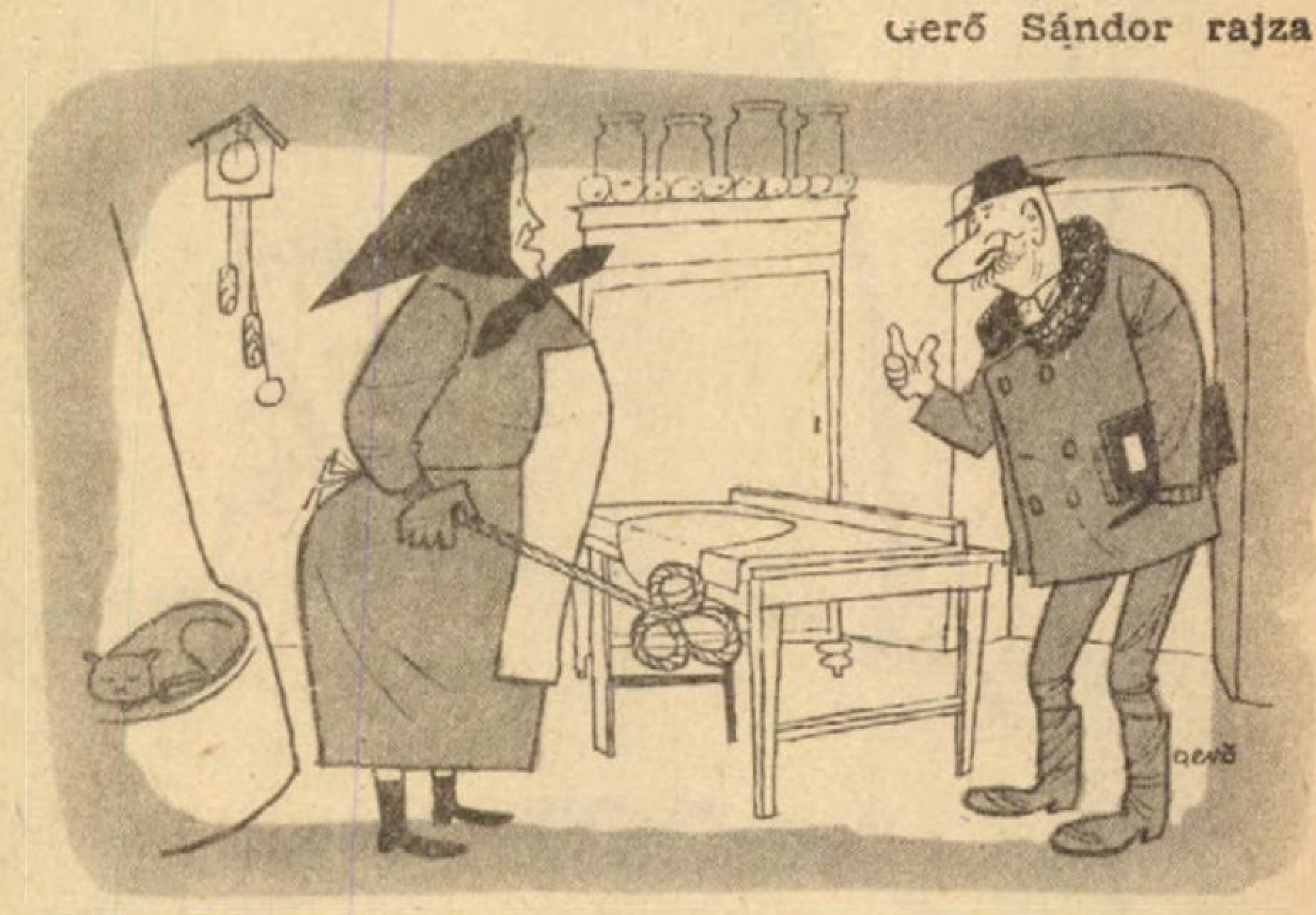
Kaján Tibor rajza

– Engem keresnek!

Esti iskola

Gerő Sándor rajza

– Mostanáig tartott a tanítás?
– Utána hógolyóztunk egy kicsit a Mihály sógorral!

Náci bácsi, a nagymester

Sólyom Ignác bácsi, a nagykunkolbászi „Hasad a hajnal" tsz. 76 éves éjjeliőre álmatlanságban szenvedett. Éjjelenként, amikor kis kalibájába visszatért ellenőrző körútjáról, a szögre akasztott petróleum-

lámpa fényénél újságokat böngészgetett. Két újságot járatott, mind a kettőt kiolvasta ától cettig. Éjfél utáni egy órára már egy betű sem maradt az újságokban olvasatlanul. Mit tegyen? Fizessen elő még vagy két lapra? Azt nem. Az már sokba kerülne. A felesége emiatt a két lap miatt is állandóan rágja a fülét. Hm... unalmas így... De niní! Hiszen van itt egy úgynevezett „Sakkrovat" is... Ez meg mi a fene lehet? Sakk?... Hm... Ennek utána kell nézni...

Az elnök nyolc éves kisfia – aki éppen iskolai szünetre érkezett haza a városból –, örömmel vállalkozott a „mester" szerepére. Töviről hegyire elmagyarázta Náci bácsinak a sakk-játék rejtelmeit. Ettől kezdve Náci bácsi éjjelenként a sakkrovatokat böngészte. Csinált magának egy sakktáblát, meggyfából figurákat is faragott hozzá, és reggelig kombinációkon törte a fejét. Lassanként kívülről ismerte a nagymesterek játszmáit, és egyetlen vágya az volt, hogy valamelyik nemzetközi tekintéllyel egyszer megmérkőzhessen. De a sors egyetlen nemzetközi nagymestert sem vezérelt a nagykúnkolbászi „Hasad a hajnal" tsz-be.

Náci bácsi aztán egy éjjel gondolt egy merészet, és nagyot. Téntát meg pennát ragadott, és írt egy levelet Bástya László nagymesternek. Megírta, hogy ő, Náci bácsi, 76 éves éjjeliőr, a sakk bolondja, de a tsz-ben nincs senki, akivel lejátszhatna egy partit, s tisztelettel megkéri a nagymester elvtársat, játszana-e vele levelezés útján egy partit. „Hogy érdekesebb legyen a dolog, fogadjunk: ha én veszítek, száz forintot fizetek, ha meg a nagymester elvtárs veszít, ezer forintot fizet. Postafordultával várom a válaszát. Sólyom Ignác s. k. éjjeliőr."

Bástya mester elolvasta a levelet, nagyot kacagott, és örömmel igent mondott.

Ettől kezdve sűrűn váltogatták egymást a levelek: Hf3, Hf6, c4, e6 stb.

Mondanom sem kell, Náci bácsi veszített. Matt! Honnan vegyen most száz forintot? Öt forint csörög a zsebében, se égen, se földön több! Pedig ez becsületbeli adósság! Ezt meg kell fizetnie! Mit tegyen?

Egész éjjel törte a fejét. Úgy hajnali fél öt felé aztán mintha világosság gyúlt volna az agyában!

Azonnal írt egy levelet Bástya mesternek, amelyben a 100 forint kifizetésére haladékot kért, és revansra hívta a mestert.

De írt még egy levelet. Király nagymesternek. Ebben leírta, hogy ő, Náci bácsi, 76 éves éjjeliőr, a sakk bolondja, de a tsz-ben nincs senki, akivel lejátszhatna egy partit, s tisztelettel megkéri a nagymester elvtársat, játszana-e vele levelezés útján egy partit. „Hogy érdekesebb legyen a dolog, fogadjunk..." stb.

Király nagymester néhány nap múlva válaszolt. A feltételeket elfogadta. Ha veszít, fizet Náci bácsinak ezer forintot. Sőt, a nyitó lépését el is küldte: d4, d5.

Náci bácsi fogta Király lépését, és úgy ahogy volt, elküldte Bástyának. Bástya azonnal válaszolt: Hf3, d6. Ez a válasz is változtatás nélkül borítékba került, s ment Királynak.

Bástya elképedt, hogy az öreg a múltkori parti óta mennyit fejlődött. Király levélről levélre jobban izzadt, hogy az öreg kombinációit védeni tudja.

A kemény küzdelemben végül is Király győzött. Bástya 100 forintot levont, küldte az

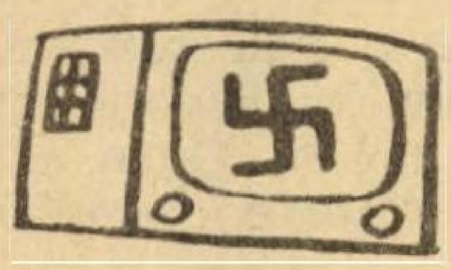
öregnek a 900 forintot, és revansot kért.

Náci bácsi kalibájában azóta televízió, frigider és Mambo magnetofon ékeskedik. Most alkuszik egy kis családi házra. Meg is veszi... Ha csak a Sakkszövetség ki nem küldi a caracasi zónaversenyre...

Benedek Árpád

Ne rontsuk a hangulatot

A nyugatnémet televízió néhány hónappal ezelőtt nagyszabású történelmi munkába fogott. Folytatásokban kívánta megmutatni a nézőknek a Harmadik Birodalom emelkedését és bukását. Nagyhangú bevezetések előzték meg a sorozatot, amelynek minden egyes fejezetét meg is ismételték. „A villámháborúk" — ez volt a címe a legutóbbi résznek, amely krokodiluskönnyeket ejtve mutatta be a Hitler-ármádia kezdeti győzelmeit. Egyúttal be is jelentették a hetedik folytatást „Koncentrációs táborok" címmel. Néhány nappal később a televízió a következő hivatalos közleményt sugározta:

„A Harmadik Birodalom" új folytatását (Koncentrációs táborok) egy héttel elhalasztottuk. Ennek a fejezetnek a vetítése ugyanis éppen a farsang legnépszerűbb estéjére esett volna, és miután ez a televízió-film igen tragikus részleteket tár fel, nem akartuk a közönség kedves hangulatát elrontani."

Csak meghatódással lehet ezt a bejelentést tudomásul venni. Hiába, van még gyöngédség Nyugat-Németországban! Gondoskodnak arról, hogy a közönség jó kedvben töltse el a farsangot... De az is lehet, hogy nem akarták azoknak a hangulatát rontani, akik esetleg a szörnyűségek végrehajtóiban magukra ismertek volna.

Alibi

Gerő Sándor rajza

Hammarskjöld: Mi közöm lehet nekem a gyilkossághoz? Hetek óta ki sem mozdultam az ENSZ-ből...

Üdvözlet Szófiába

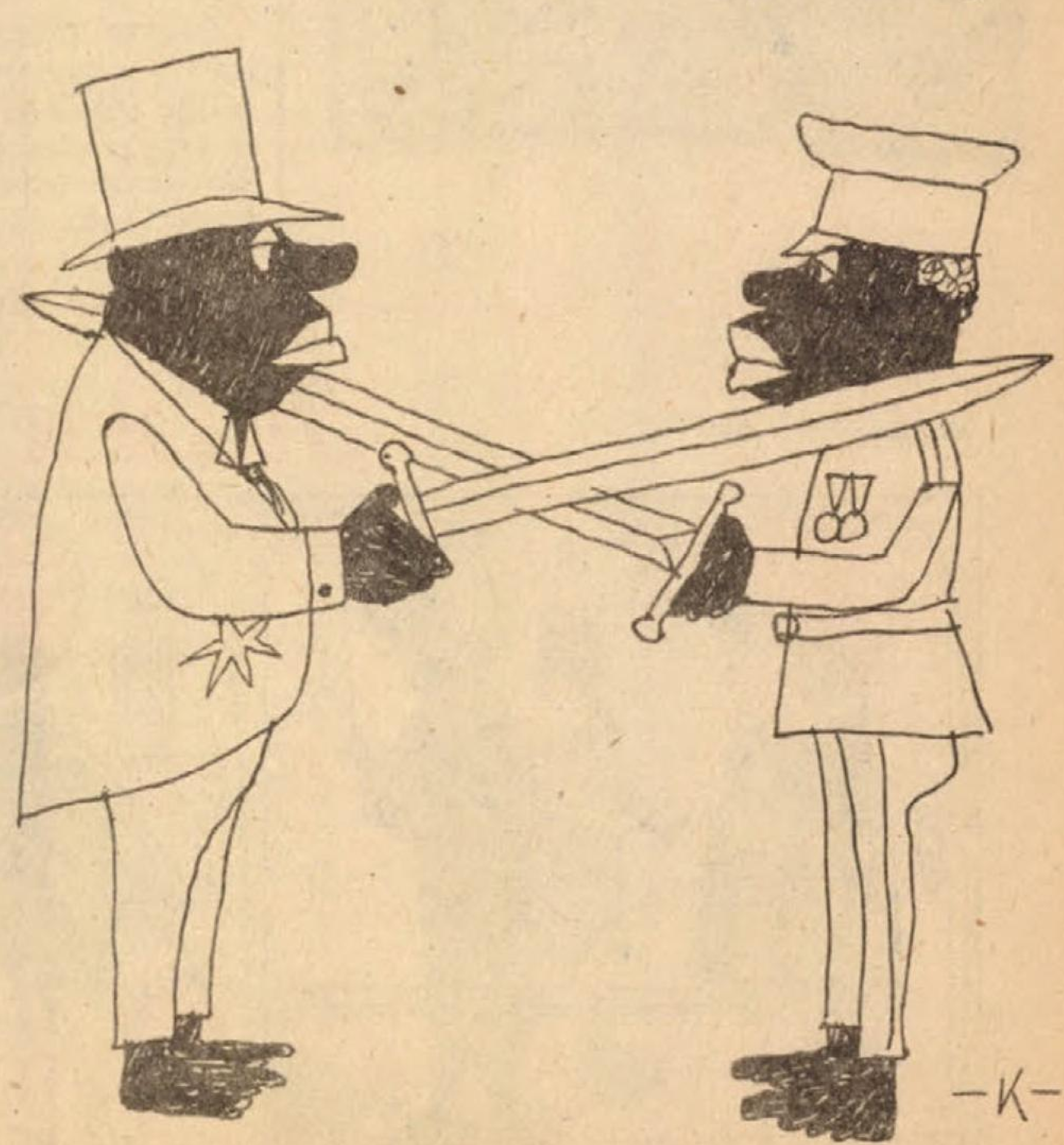

testvérlapunknak, a Sztrselnek tizenöt éves jubileumára.

Katangában

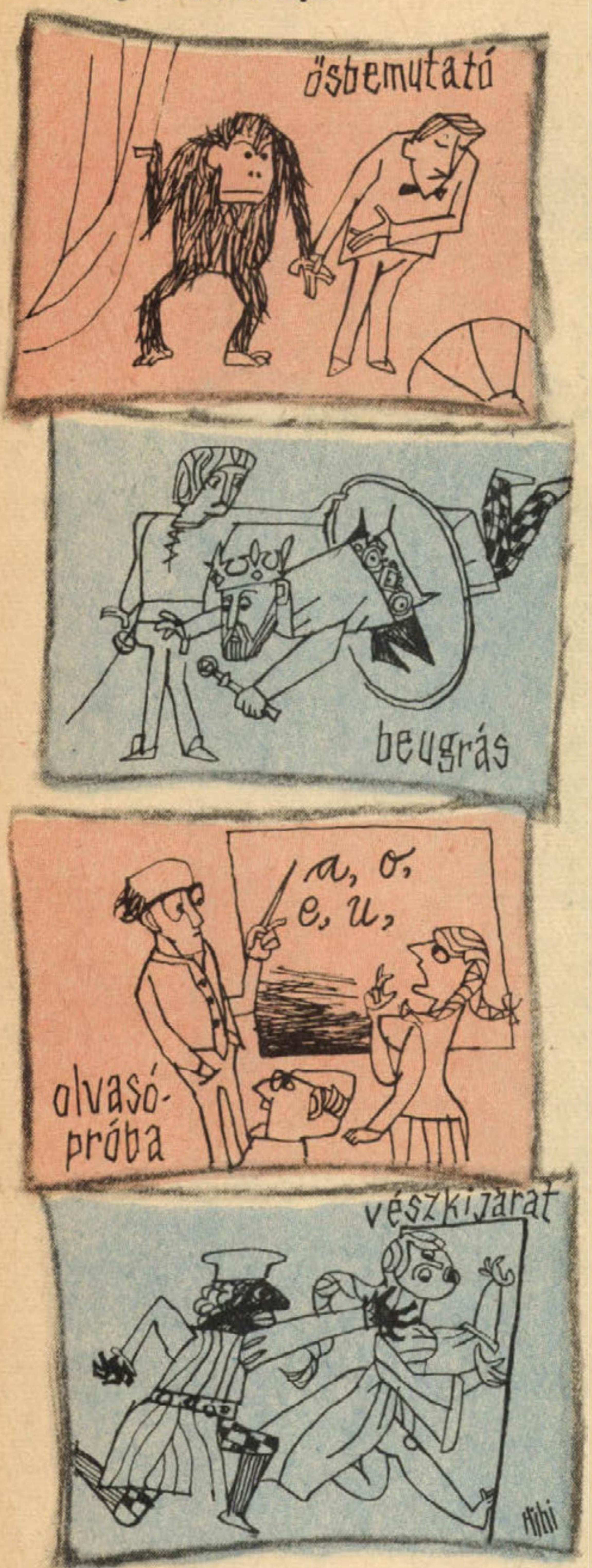
Kaján Tibor rajza

Csombe: Kinevezem tábornoknak!
Mobutu: Kinevezem miniszterelnöknek!

Színházi kis-szótár

Hegedűs István rajza

LEVÉL egy különös szemléletről

Kedves Kartársnő!

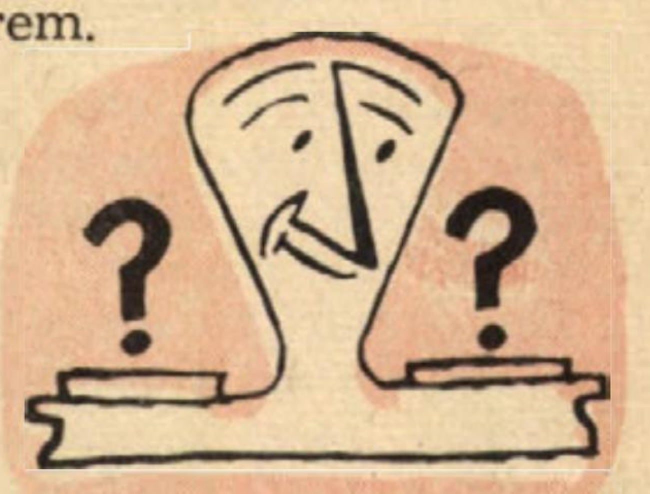
Melegen üdvözlöm abból az alkalomból, hogy kiváló munkája elismeréseként megbízták Önt egy jóforgalmú büfé vezetésével. Nem osztom azonban az árukészlet átvételével kapcsolatban kifejtett aggodalmát. Úgy érzem, Ön túlságosan kicsinyes nézőpontból szemléli az életet és, egyelőre nem rendelkezik azzal a képességgel, hogy a kevésből többet, a kisebb értékből nagyobb eladási értéket produkáljon. Magyarán szólva, fogalma sincs arról, hogy mi a teendője, ha az árumennyiség itt-ott kevesebb, mint amennyit elődjétől a már előre elkészített leltárjegyzék szerint Önnek át kell vennie.

Egy pillanatig sem kételkedem az Ön kitűnő szakmai képzettségében, de nem hallgathatom el, hogy túlzott precizitása annál inkább kifogásolható. Mert miért kellett Önnek például felnyitnia és ellenőriznie azt az originál karton dobozt, amelynek tartalma köztudomásúan négyszáz csomag, azaz tízezer cigaretta? Így szerepel a leltárjegyzékben is! Négyszáz csomag árával terhelték meg az Ön számláját. Talán sohasem tudta volna meg, hogy négy csomag hiányzik belőle, ha nem kíváncsiskodik. Tízezerből száz darab hiány igazán nem sok. — Majd behozza — biztatták.

Magára vessen, kedves Kartársnő, hogy sorra lemérte a jegyzéken feltüntetett szalámi rudak súlyát. Még szerencse, hogy a vállalat nem tekinti ezt bizalmatlanságnak. De mire jutott, kedves Kartársnő, azzal, hogy a kilencven dekásnak feltüntetett szalámi rúd, csak nyolcvannégy dekát nyomott? Ugye, semmire! A hiányzó hat deka beszáradt, és ára csak négy forint húsz fillér. Szót sem érdemel! Ezt is majd behozza, ha ügyeskedik.

Persze, még gondolatban sem óhajtom végig sorolni az Ön által átvett leltár tételeit, ezért okulásul csupán a csokoládés szeletet tartalmazó dobozt említem meg. A dobozt két szélén sértetlenül és szorosan zárta a ragasztópapír, Ön mégsem átallotta felnyitni a dobozt, minek után a vállalat képviselőjének szeme láttára csak harmincnyolc darabot olvasott le a büfé pultjára. Két darab, á háromötven, hiányzott az „érintetlen" dobozból. A vállalati küldött nevetve magyarázta Önnek a trükköt: oldalt be kell nyomni a kartont, s a horpadás helyén máris ki lehet emelni a csokoládés szeleteket, anélkül, hogy a záró szalagok megsérülnének. Aztán megjegyezte: de hát csak hét forintról van szó — majd behozza ezt is, mert egy büfében mindent be lehet hozni, ami a leltárból hiányzik.

De Ön, kedves Kartársnő, nemcsak precíz, hanem aprólékos is, és panaszt tett a vállalat ellenőrénél, hogy leltárhiánnyal kell kezdenie az üzletet. Az ellenőr jelentőségteljes pillantással nézett Önre, és így szólt: Csacsiság, könnyen be lehet ezt hozni, kérem.

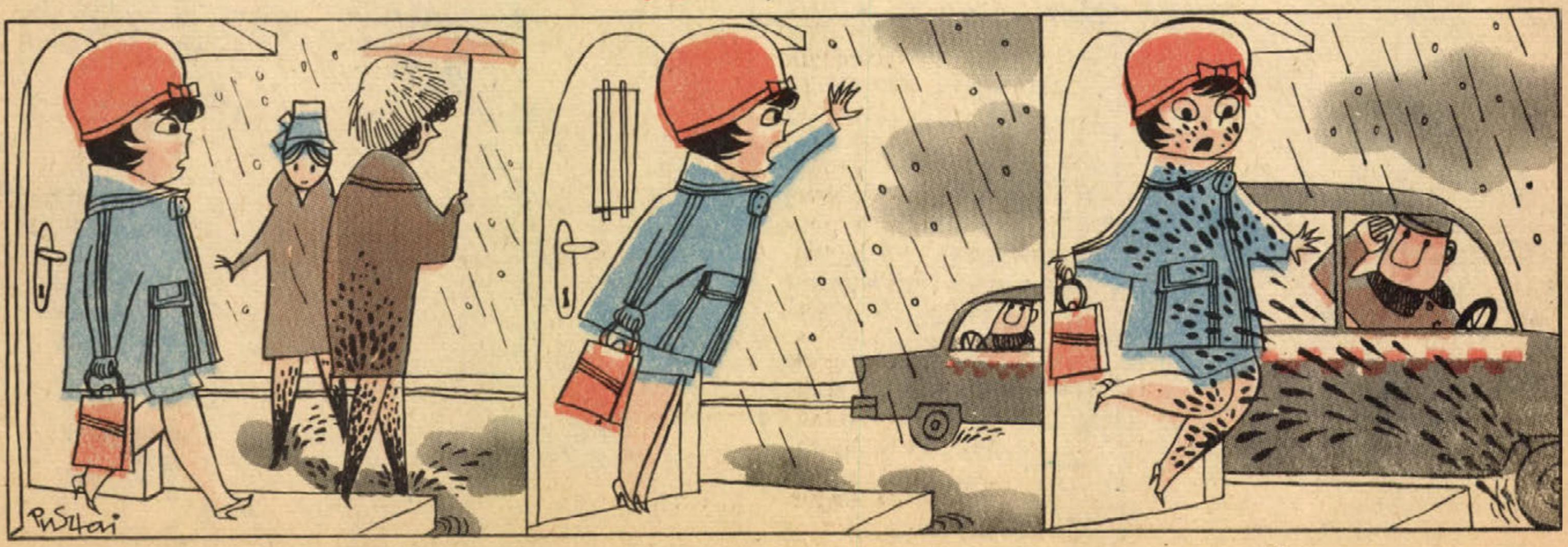
Ha már a vállalati ellenőr is így vélekedik, úgy látszik, Önnek is magáévá kell tennie ezt a „be lehet hozni" szemléletet. Meg kell hagyni, senkisem mondta Önnek, hogy kevesebb árut adjon a vevőnek, mint amennyit az kifizet, és arra sem biztatta senki, hogy csalafinta mérleggel dolgozzék. Nem is teheti, hiszen Önt ellenőrzik a vevők, és azok a vállalati megbízottak, akik szerint egy büfében mindent könnyen be lehet hozni.

Biztosan arra gondolnak kedves kollégái a Központból: Ön olyan ügyes és olyan takarékos, hogy végső esetben a havi kilencszáz forintos fixéből is be tudja hozni a leltárhiányt...

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika fél a sártól

Vonakodik a gyerek

Várnai György rajza

– ... mert folyton olvassa a filmkritikákat! ...

Tanácstalanság

Vasvári Anna rajza

– Nincs valami jó kis olvasnivalód?

Megint TANÚ vagyok

Megmagyaráztam Lahonyának, hogy miért nem ajánlom, hogy én legyek a tanúja az anyakönyvvezetőnél. Minden házasság, ahol én tanú voltam, válással végződött. Lehet, hogy ez jó volt az illetőknek, de az én lelkiismeretem lassanként nyugtalankodni kezdett – s holmi bűntudat háborog bennem. – Vajon nem én vagyok-e az oka e szépszámú bontópernek?

– Babona – mondotta Lahonya –, közönséges babona. Igazán csodálkozom, hogy te ilyenekre hivatkozol. Azért mert véletlenül egy-kétszer így történt! ... Véletlen! Semmi egyéb!

– Értsd meg – felelem –, nem vagyok babonás. – Tudom, hogy véletlenül történik. De sajnos nem egy-kétszer történt, hanem következetesen és mindig. Most csak azt szeretném tudni, hogy azért váltak-e el, mert én voltam a tanú a házasságkötésnél, vagy azért voltam én a tanú – mert végül elváltak. De biztos, ha az én aláírásom ott éktelenkedett az anyakönyvben – abból válás lett. Már most – kérlek szépen – babona ide – babona oda, vállalhatom-e jó lelkiismerettel, hogy a te házasságodnál tanú legyek.

– Mondd, kérlek – érdeklődött Lahonya – mi volt a leghosszabb idő, amíg ilyen házaspár együtt maradt?

– Csak egyetlen esetre emlékszem. Már, már úgy hittem, hogy tartós boldogság megalapítója vagyok – és bizakodva örültem, hogy eddig csak ostoba véletlenről volt szó. De [illegible]ilenc és fél év után ez a házaspár sem kerülhette el sorsát.

Lahonya egy pillanatig elgondolkozott, aztán lenéző mosollyal legyintett.

– Miért keresel kifogást? Mondd meg, hogy nem akarod megtenni ezt a kis szívességet.

– Szó sincs róla! Ugyanezt mondta Toncsi nagynéném, mikor hetvenéves szívében késői szerelem ébredt. Ő is azt kívánta, hogy én legyek a tanúja. Figyelmeztettem, és tiltakoztam.

„Ugyan, kérlek" – s jóízűt nevetett. „Én hetven vagyok – a jövendő férjem, hetvenhárom. Még időnk se lesz, hogy elváljunk. Ragaszkodom hozzá, hogy te légy a tanúm."

Toncsi néni aztán rekordot teremtett az én veszedelmes múltamban. Három hónap után megkért, ajánljak neki egy jó ügyvédet, aki a válópörét elintézze. Három hónap! A többi mind legalább fél évig bírta, – ha nem tovább.

– Akkor megfogadtam – közöltem Lahonyával –, hogy csak akkor vállalok ilyen gyászos szerepet – ha valamelyik halálos ellenségem kér rá. Te pedig a barátom vagy!

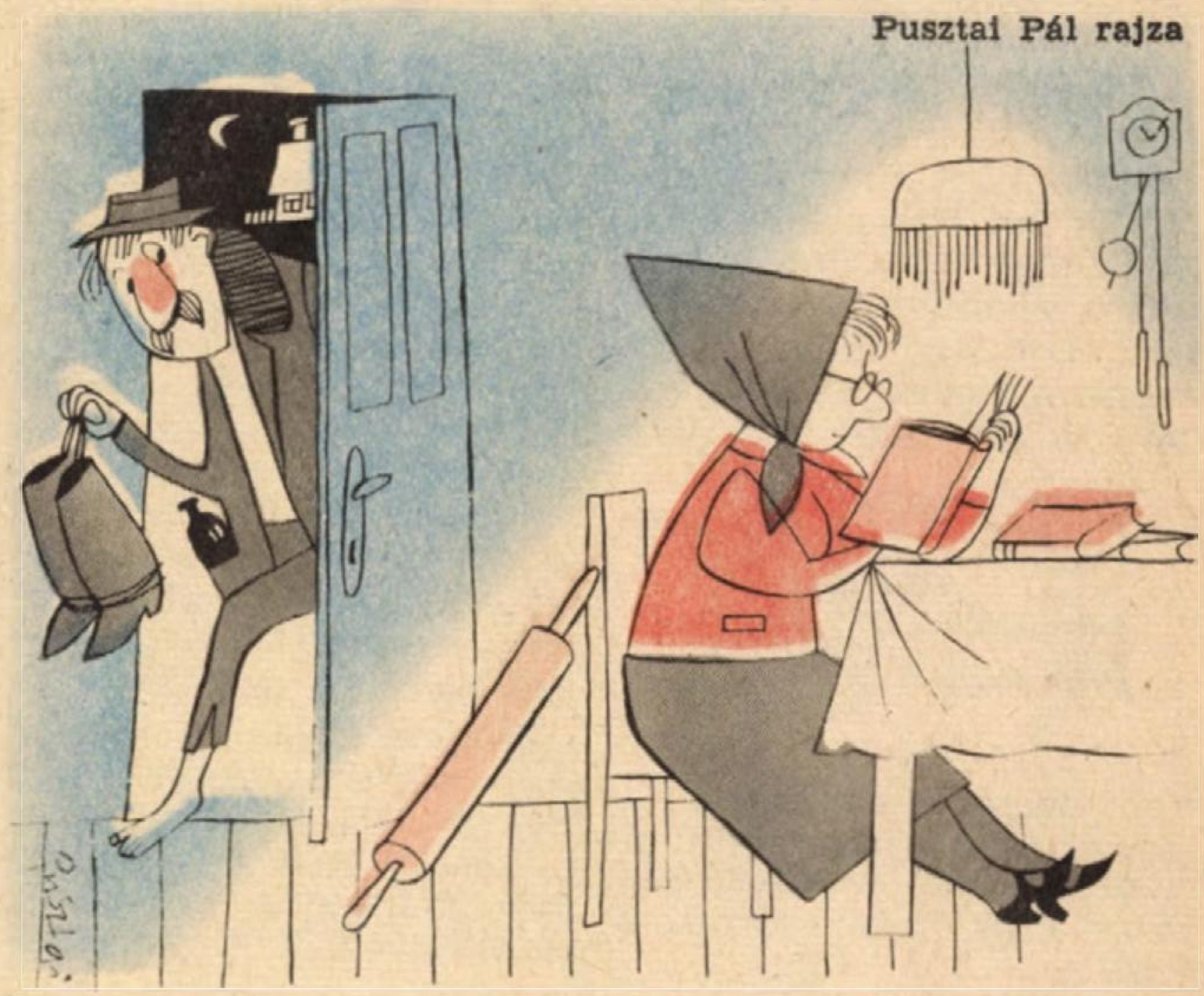
Elmondtam tehát minden érvet, és bizonyítékot. Magára vessen Lahonya, hogy kinevetett, és konokul kitartott annál, hogy én legyek a tanúja.

Most indulok az anyakönyvi hivatalba. Mosom kezemet! Ostobaság Lahonya makacssága! Ha csak! ... Ha csak nem éppen azért, és előre megfontolt szándékkal ragaszkodott rossz múltú személyemhez. Kitelik tőle!

Bálint Lajos

Kultúrszomj

Pusztai Pál rajza

Sajt-szűkében

Mészáros András rajza

– Tetszik tudni, ebben a negyedévben csak a lyukakat gyártják! ...

Fejlődő Afrika

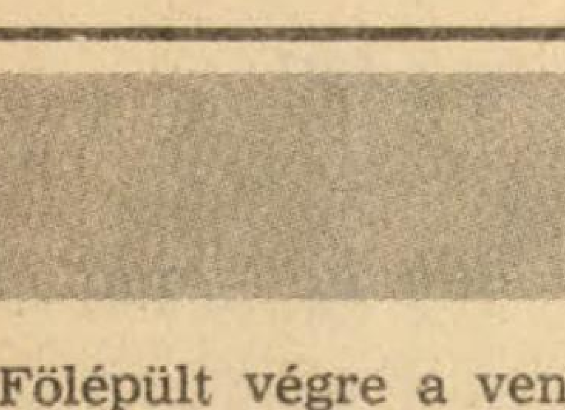
Hegedűs István rajza

Egy vízierőmű megindítása.

Kabát-ária

Fölépült végre a vendéglátó kombinát. Étterem, presszó, bár. Hihetetlen dolog történt. Szépnek ígérték, és minden halogatás, fogadkozás ellenére... szép is lett. Osztályon felüli. Fényözönben úszik a presszópult, a teremben akvárium

van, délszaki növények, és jaj, el ne felejtsem: kitűnő kávé. És nem osztályon felüli, csak első osztályú árak.

Ám a vezetőségnek van egy bogara. Nem engedi meg, hogy a kedves vendég bundáját, téli kabátját magán tartsa, vagy maga mellé lerakja a fotelre. Ezért építettek egy ruhatárat is, manzarddal, lifttel, ruhatárosnőkkel. (Ezek közül az egyik még mosolyog is.)

Még ilyet! Hogy pesti vendég ne ülhessen le meginni egy kávét, de úgy, ahogy ő megszokta. Egyik székre leül, a másikra leteszi a kabátot, a harmadikra a kalapot, a táskát, a szatyrot. És bevezetik ezt a szabályt ott, ahol pár lépésnyire egy másik helyiségben, ha benézel az ablakon, nem is látsz embert, csak gulába rakott kabátokat.

Itt viszont, a szép presszóban, amelyről szó van, rend van, tisztaság fényesség — luxus. Megfigyeltem, ismerősök jönnek, akik munka után hazaszaladtak, átöltöztek, hogy illő módon jelenjenek meg a finom környezetben. De vannak olyanok is, akik ugyancsak beöltöznek. De hogyan! Négyes találatomat is felteszem rá, hogy ez a hölgy, aki most flangéroz befelé, ez a közel százötven kilós, és akiről az elegáns pincér lekönyörgi a bundát, a férje repesztően-(de nem szív) szűk nadrágját vette fel... mert ez így illik. Szerinte. Délben, ebédhez. Damaszt terítőkhöz.

Előrebocsátom, nem vagyok nadrág-ellenzéki. Sőt. Nekem Brigitte Bardot is, Lollobrigida is nagyon tetszik nadrágban. Filmen és fürdőhelyen. Takarítónőmet

is bírom így, mikor hidegben jön ablakot pucolni — ha jön! — de őszintén bevallom, az a ticiánított nagymama, aki kuglóf-vitára ül be tottyos nadrágban a presszóba ez nekem nem tetszik. Sehogy.

Na de hagyjuk a nadrágot. Beszéljünk a kabátról. Ugyanis, amióta megnyitották ezt a szép helyiséget, ha beülök, evvel szórakozom. Ajánlom maguknak is. Délelőtt, mikor nincs televízió.

Ezt a hölgyet például, aki most libbent be, ismerem látásból. Mondják, férje keresetét nem tudnám megvenni havi tízezerért. Úgy élnek, mint ahogy a disszidensek írták haza anzikszon: „Villa, autó, televízió, mosógép". Ami nem volt igaz. De ez igaz. Sőt. Az ő itteni anziksz-kártyájukon egy vikendház és egy motorcsónak is szerepel.

Az anziksz-hölgy bejön a luxus-presszóba. A két barátnő már megkezdte az ülésezést. A két barátnő már gyakorlott látogató itt, téli kosztümben jöttek, a rövid, bélelt zekét fenn lehet tartani. Sülni is lehet benne, de ez nem fontos.

Jön az anziksz. A tízezres. A motorcsónakos.

— Csak egy percre — mondja a pincérnek.

És ráül a nercre. Ami rajta van.

— Bocsánat — szól a pincér — az igazgató... a szabály...

A hölgy méltatlankodik. De a pincér erősítést kap. A vendégektől.

— Mi lenne, kérem — így az egyik —, ha mindenki

letenné a finom fotelekre a vizes kabátját?

— Vagy mindenki kabátban ülne — így a másik —, mint a troliban?

A hölgy nem jön zavarba:

— Meg vagyok fázva. Alul csak egy könnyű blúz van. — Mutatja. — Kérek egy szimplát.

Pincér el, nő marad, szimpla jön. (Vezetőség által engedélyezve.)

És most jön a többrészes játék, a többrészes geg — a bundával. Amely kint, a ruhatárba téve 1 forint, de itt bent, a testen tartva — meleg. Nagyon meleg. Mit csinál tehát a hölgy? Először is „beleisz" a kávéba. Evvel már véglegesítette jogát a helyhez. Azután ültében kibújik a bundából, és panyókára veti a vállán. De így is nagy a meleg, még egy megfázott anziksznak is. Tehát elővesz a retikült. Abból kikotorja a rúzsrudacskát, a tükröcskét. Aztán rúzsozás közben könyökkel nekikészül... és futballista stósszal hátralöki a nercet. Az lehull hátul, a hölgy meg ott ül elől, a könnyű nyári blúzban. És nem fázik.

De eljön a fejront. Vége az ülésnek. Ő felugrik, ledob egy kettest az asztalra a barátnők elé:

— Jaj, rohannom kell, mondjátok be a szimplámat is. Csao!

És elrohan. Aki ült órákig egy szimpla mellett, ruhatár és borravaló nélkül, majd elrebbent a nerc szárnyain, mint egy tündér.

Szóltam a vezetőségnek. Holnaptól kezdve kézcsók is jár neki.

Boross Elemér

Pesti tudósítónktól...

Különös és felemelő élményben volt részem a napokban. A Rákóczi út 23. szám alatti gyógyszertárban a pénztárnoknő kérdő arccal fordult hozzám visszaadás közben:

– Adhatok két ötfillérest is?

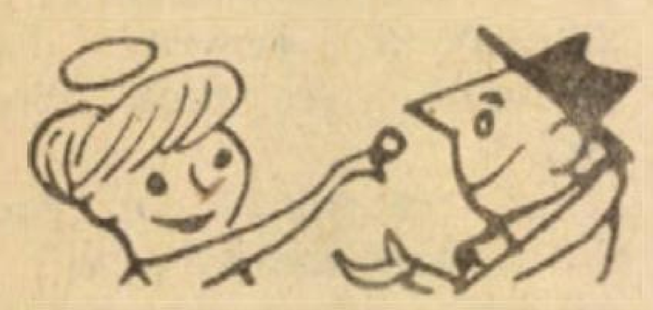
– Természetesen! – válaszoltam meghatottan.

Páratlanul ritka tünemény! Ötfilléreseket lopva, szó nélkül, kajánul, kárörvendve, agresszíven szoktak visszaadni, vagy szinte az ember arcába vágják a kényelmetlenül apró pénzdarabot. Ha az ember kifogást emel, ingerült választ kap:

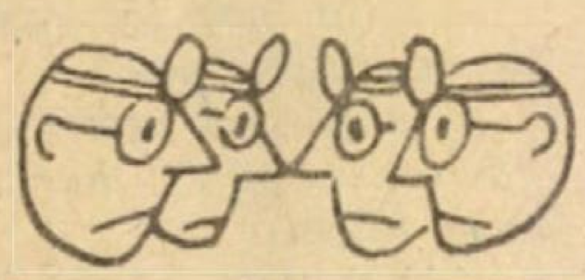
– Miért, az talán nem pénz?

Valóban, az, de nagyon kicsi. Alkalmas arra, hogy kiélezze az ellentéteket, emelje a vérnyomást és a gyomorsavat, csökkentse az ember önbizalmát. A 819-es számú gyógyszertárból viszont emelt fővel és az emberek jóságába vetett hitemben megerősödve léptem ki.

Szerettem volna emlékbe eltenni a két ötfillérest, sajnos, nem volt elegendő aprópénzem, és a villamoson kénytelen voltam kiadni. Morgott is a kalauz. Nem értettem. Miért, az talán nem pénz?

Tegnap hallottam, hogy az egyik sebészeti klinikán megalakították az operatív bizottságot.

Irodalomtörténeti kutatásaim eredményeként sikerült megállapitanom, hogy tulajdonképpen miért utasította vissza Katona József Bánk bánját a székesfehérvári szintársulat igazgatója. Az illető gondosan elolvasta a drámát, majd kelletlen arckifejezéssel nézett Katonára:

– Musicalt nem tudna írni?

Barnabás elsős gimnazista. Kihallgattam földrajzból, s az alábbi nehéz kérdést tettem fel:

– Minek a fővárosa Róma?

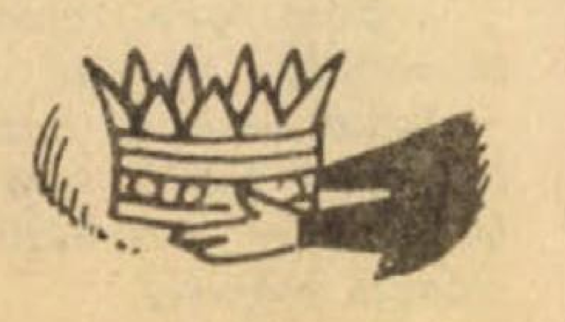
Barnika habozás nélkül válaszolt:

– Az olasz királyságé.

Kiselőadásban lepleztem le tájékozatlanságát és tudatlanságát. Elmondottam, hogyan lett Olaszország köztársaság. Barna minden megjegyzés nélkül elővette földrajzkönyvét, a 20.128. számú tankönyvet, amelynek 100. oldalán ez áll: *„Az olasz királyság fővárosa Róma."*

A történelemalakító erők változatossága végtelen. A Tankönyvkiadó visszaállította Olaszországban a királyságot.

f. l.

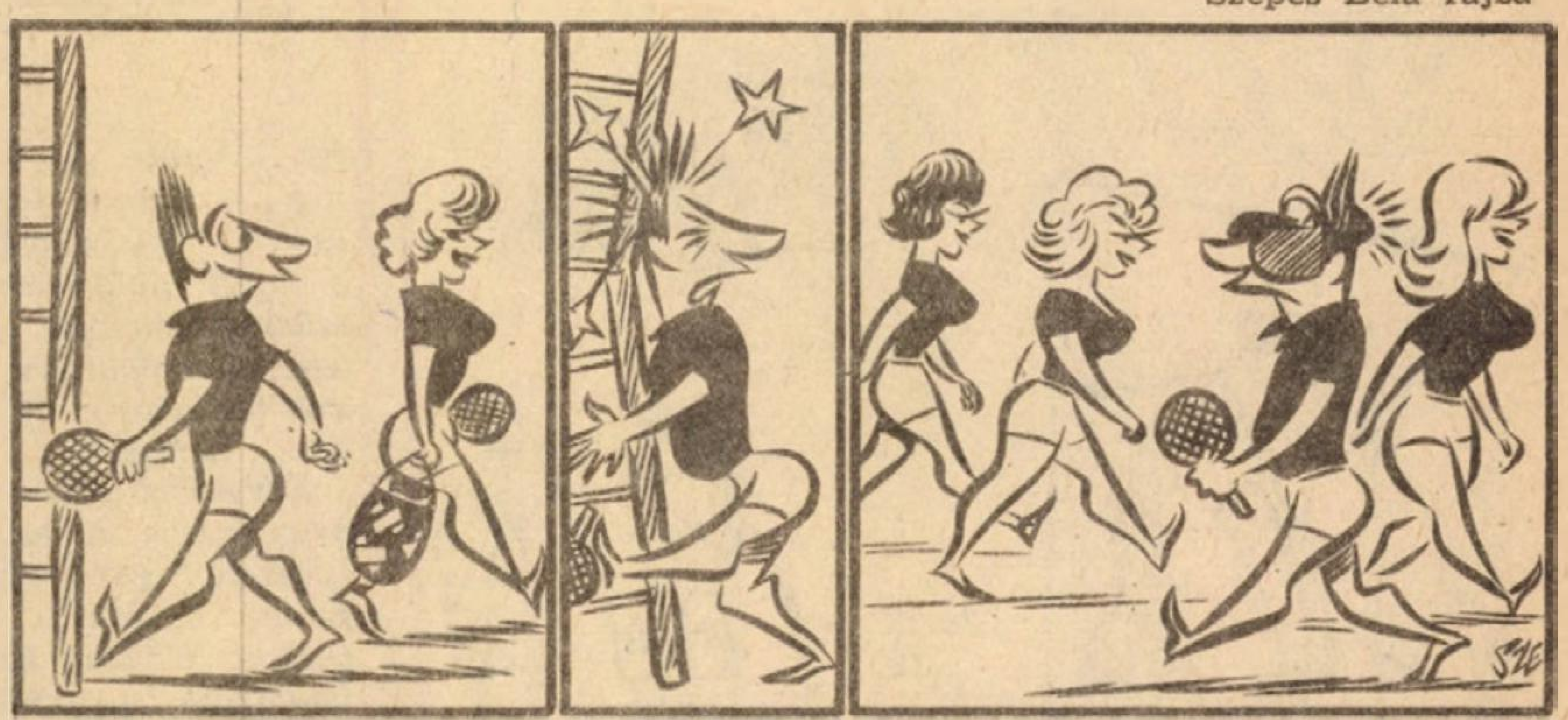
Az év két legsikeresebb magyar szerzője

Toncz Tibor rajza

Nehéz az alapozó edzés...

Szepes Béla rajza

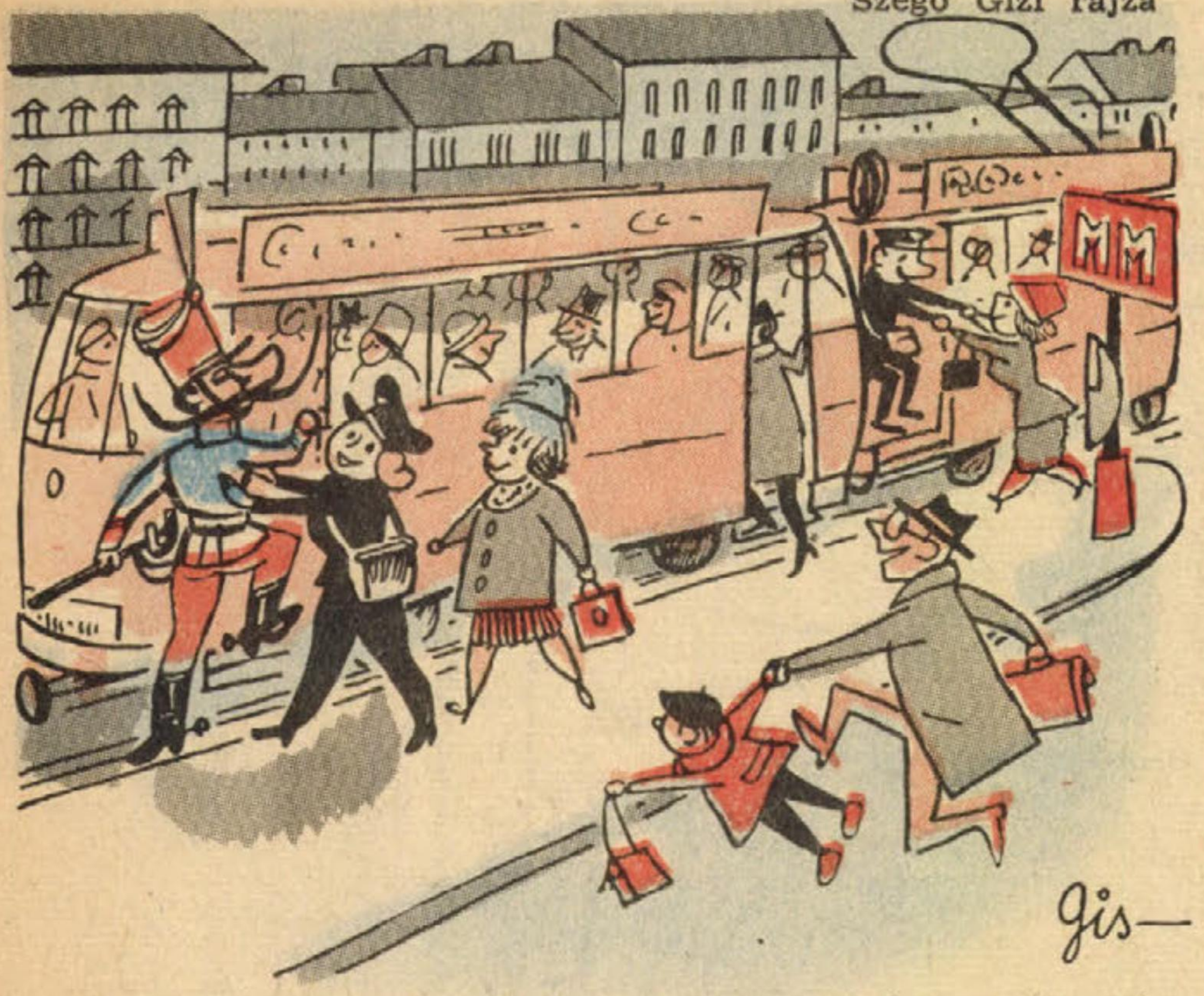
Az élet nem áll meg

Szegő Gizi rajza

Háry János legújabb kalandja

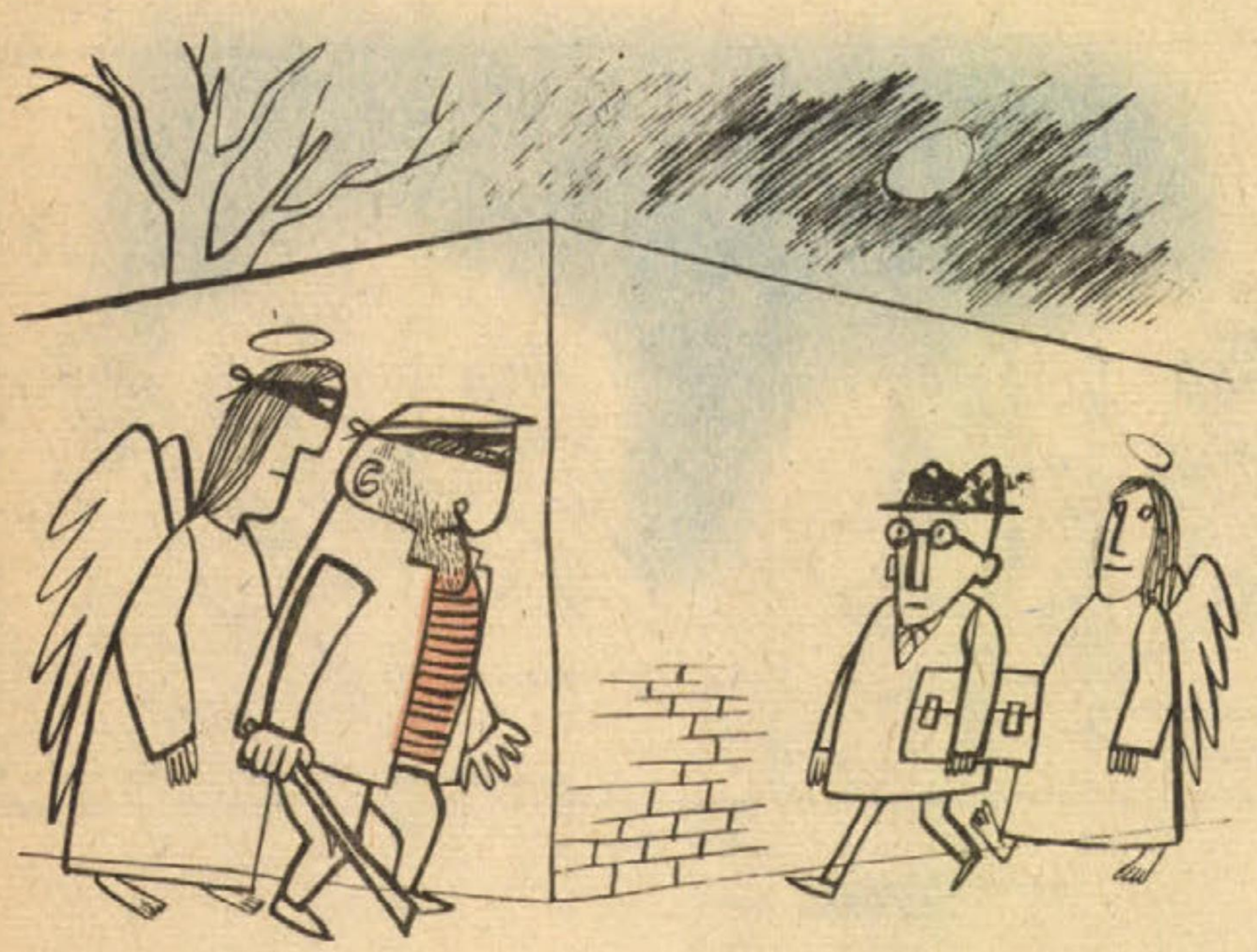
Szegő Gizi rajza

– Jaj, kalauzkislány, hát nem tudnak leszokni erről a túlzott udvariasságról?

Mindenkinek van őrangyala

Várnai György rajza

Egy tsz-jelmezbálon

Szegő Gizi rajza

– Hát ez milyen jelmez?
– Török basa!
– Akkor ez biztosan az elnökünk!

MOSOLYGÓ MOSZKVA

Az „önkiszolgálók trolibuszán" a kezemben maradt húsz kopejka. Nem emlékszem, ki adta a kezembe, és nem emlékszem arra sem, hogy kinek és hány jegyet téptem le ezért a húsz kopejkáért az automata-kalauzpult jegykötegéről. Hosszas számítás után úgy ítéltem meg a helyzetet, hogy jogtalanul jutottam ehhez a húsz kopejkához. Megindítottam a nyomozást. Félénken fordultam oda a mellettem álló mozdulatlan útitárshoz:

– Ön, polgártárs, ugyebár ... a kezembe adott tíz kopej-

kát... ezért én letéptem önnek... három jegyet... bocsánat, két jegyet... mire a másik polgártárs, abban a szürke kalapban... ugyebár, kedves polgártárs, abban a szürke kalapban!... ja, nem ön... hanem?!...

Egyszóval belezavarodtam a nyomozásba, és lázongó lelkiismerettel szorongattam a kezemben a fénylő, új húszkopejkást. Néhány kétségbeesett, kudarccal végződő kísérlet után az egész trolibusz rajtam mosolygott. De mentő ötletem támadt.

A legközelebbi megállónál tisztes öregúr szállt fel a trolibuszra. Megszólítottam:

– Én ugyebár... „nye ponyimáju"... külföldi... odaadni nekem húsz kopejka... jegyet venni valakinek... kérem, vegye meg... nekem leszállni...

Öszülő útitársam átvette tőlem a pénzt, s én villámgyorsan utat törtem magamnak az elülső ajtóhoz. Onnan értek a fülemig a hangfoszlányok:

– Ön ugyebár, polgártárs... adott húsz kopejkát... nem, ön... ön... abban a barna felöltőben... mire ön kapott... Hogy nem kapott?!... mégis kapott!... de kié ez a húsz kopejka, drága polgártársam?!...

Az utasok mosolyogtak, de senki sem árul el. Szíven ütött a szégyen, de mielőtt úrrá lett volna rajtam a sajnálat, és a gyengeség – leszálltam. Megmenekültem. Még láttam a megállóból, a trolibusz ablakán át, amint a tisztes öregúr a következő felszálló utas zsebébe nyomja a húszkopejkást, és fürgén utat tör magának az elülső ajtó felé...:

*

Nem tér a fejembe, de a moszkvaiak őszintén szeretik a kemény telet. Fagyocskának, telecskének becézik a mínusz 20 fokot is! Vacognak, és dicsérik. Ám az idei tél, tudvalevően sokáig adós maradt a kemény hideggel. Én élveztem a tavaszias januárt, s ingerülten vállat rántottam, ha így sopánkodott egy-egy moszkvai ismerősöm:

– Hát miféle tél ez, ó, jönne már egy kis jófajta fagyocska!

A rádiót, a televíziót egyszerűen kikapcsoltam, valahányszor a műsorközlő, a legfrissebb hírek után, nyájasan kijelentette:

– Kedves hallgatóink, remélhetőleg hamarosan véget ér az enyhe időjárás, és a közeljövőben kemény fagyok várhatók, legyenek türelemmel.

És megjöttek a fagyok. Szőrmesapkába-kabátba csomagoltan járok, és kerülöm az ismerőseimet. Az egyik vörösrefagyott orral ezt suttogta a fülembe a villamosmegállónál:

– Ez a fagy jót tesz az ember szervezetének...

A másik, az utcán, gomolygó fehér párát lehelve kiáltotta felém:

– Hát nem könnyebb a lélek az ilyen telecskében!?

Ám a napokban már-már azt hittem, sorstársra leltem.

Nem messze az autóbuszmegállótól egy tipegő öreg néni megcsúszott a járdán, és lehuppant a hóba. Hozzásiettem, felsegítettem, s szinte szívenütött, hogy a szeme is könnyes a hidegtől.

– Borzalmas ez a tél – mondom.

A néni fürgén leporolja a jeges havat a kabátjáról, nagyot szippant orrával a csípős levegőből, és mosolyog:

– Nem igazi telecske ez a tavalyihoz képest, fiacskám!

Azóta senkivel sem tárgyalok, sem télről, sem fagyocskáról, sem telecskéről – legalábbis májusig.

Kelemen Gyula

EZT olvastuk

Jó nagy autóbusz

Az Esti Hírlap tudósítása szerint a Nagykörúton, a Wesselényi utca és Kertész utca sarkán egy busz nekiment egy taxinak. Mivel az említett útkereszteződés kissé távol esik a Nagykörúttól, rendkívül hosszú autóbuszról van szó, mely a közlekedés túlzsúfoltságán bizonyára enyhíteni fog.

Irodalmi kuriózum

A Magyar Nemzet beszámolt arról, hogy a Széchényi Könyvtár megszerezte Würtzgertlein, Für die kranken Seelen című művének 1574-es kiadását.

Würtzgertlein nevű német íróról mindmáig nem tudott a világirodalom. Hallottunk azonban egy német könyvről, mely ezzel a szóval kezdődik, s melyet Balassi Bálint így fordította magyarra: Beteg lelkeknek való *füves kertecske*...

Érdekes szobor

Az Ország Világ egy kedves teknősbéka-szobor fényképét közli, melyet az új, újpesti lakótelepen állítottak fel, s képaláírásában megírja, ki alkotta „a medence peremén lubickoló teknősbéka figuráját".

A képaláírásból arra következtetünk, hogy a szobor talapzatára ez a felirat kerül majd:

„Száraz tónak nedves partján
Döglött béka kuruttyol!"

Örvendetes gondoskodás

„Félmillió üdülővendéget várnak az idén a »reumások Mekkájába« – Harkányba." – Írja az Esti Hírlap, és hozzáfűzi: „A nyári hónapokban 120 férőhelyes turistaszállót rendeznek be a harkányi iskolában."

Ezek szerint meglehetős zsúfoltság lesz a reumás turisták között, a százhúsz férőhelyes szálláson!

Szép szekrény

A Délmagyarországban olvastuk, hogy „Elkészült az ötezredik háromajtós fényezett szekrény a Szegedi Bútorgyárban, melynek gyártását egy évvel ezelőtt kezdték meg a lakosság részére.

Bizonyára nagy műgonddal készült az ötezredik szekrény, ha egy évig csinálták!

Ki gyújtotta fel?

Azt írta a Magyar Nemzet cikkírója néhány héttel ezelőtt, hogy *Napóleon 1812-ben Moszkvát felgyújtatta.* Megjegyeztük erre mi, hogy Napóleon nem gyújtatta fel Moszkvát, hanem az oroszok gyújtották fel. A Magyar Nemzet most arra figyelmeztet minket, hogy nem az oroszok gyújtották fel Moszkvát 1812-ben, hanem – mint Tolsztoj is írja – Moszkva kigyulladt, és leégett.

Hogy az oroszok gyújtották-e fel a várost (szándékosan), vagy a francia katonák (gondatlanságból), arra nézve a vélemények valóban megoszlanak. Egy dolog azonban biztos: Napóleon nem adott parancsot a város felgyújtására. Nem esett a fejére, hogy a várost, amelyben seregével telelni akart, felgyújtassa. A helyzet tehát ez:

Hogy milyen okok miatt égett le Moszkva 1812-ben, az pontosan máig sem tisztázott kérdés. Csak annyi bizonyos, hogy nem Napóleon parancsára. Márpedig a Magyar Nemzet éppen ezt állította.

Dr. Árgus

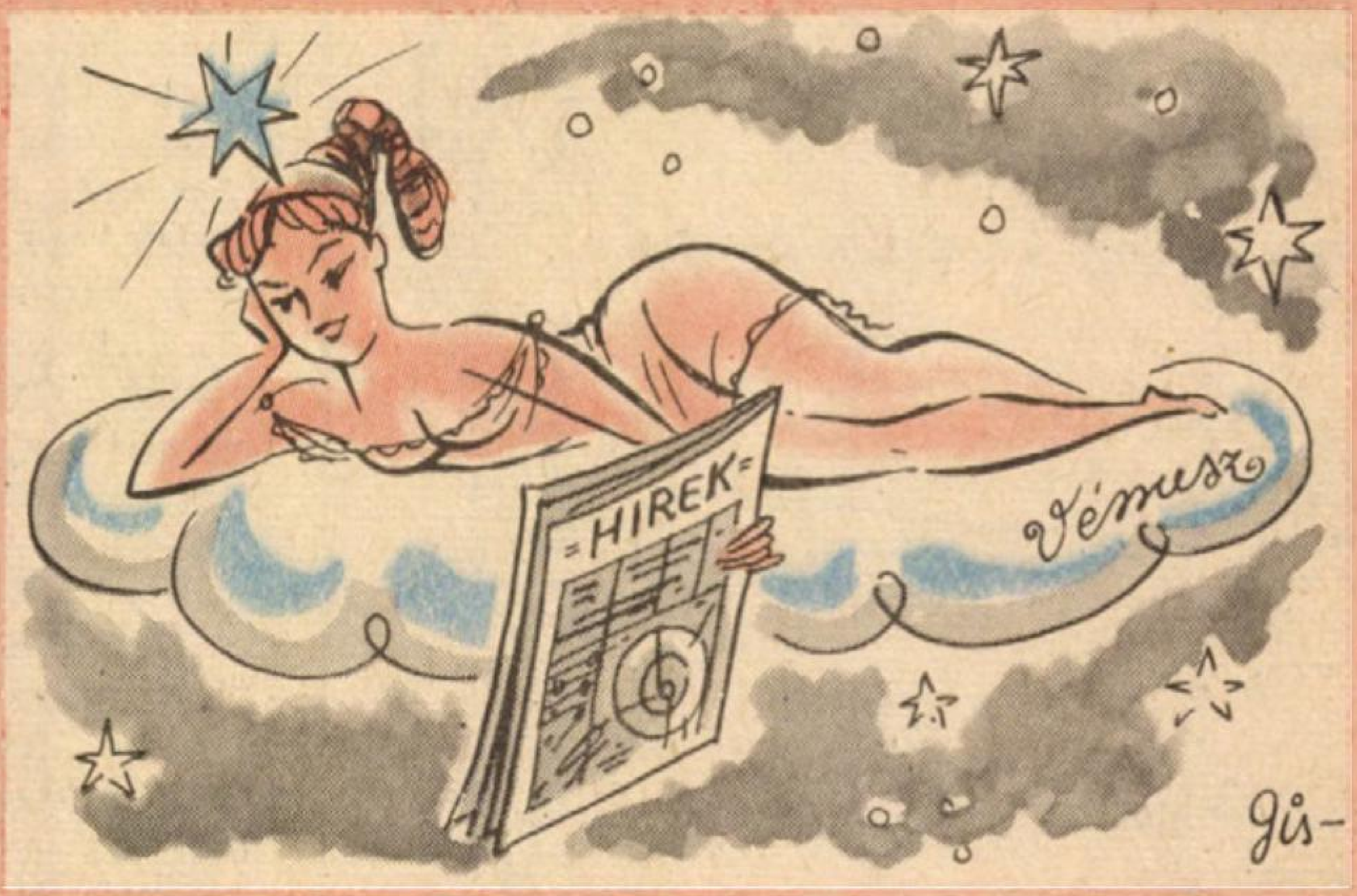
Világosság és sötétség

Vasvári Anna rajza

Vénusz-kisasszony bánata

Szegő Gizi rajza

– Milyen kár, hogy nincs a rakétában pilóta!...

Csuklós rakéta 2060-ban

Erdei Sándor rajza

– Legyetek nyugodtak, gyerekek, mindnyájan felférünk! Pótkocsis!

Állataim

A PULI

Te hű, Te jó.
Te szerény.
Te derék.
S mi is vagy te még...?
Te szórakoztató,
mókás, öreg legény.
Te meghitt pajtás.
Vén kutyám,
bocsáss meg,
hogy ilyen sután,
bután,
szavak szűkében csupa emberi
jelzőkkel
aggatlak teli.
A fakó emberi nyelvnél
különb méltatót
érdemelnél.

Élsz ezernyi bűnnel terhelt
gazdád mellett,
te, kit nemes anyád
a paradicsom minden bűnétől menten ellett.
Kinek irigysége – csodás
ragaszkodás,
bizalma – hit,
haragja – féltés,
s éhe, szomja, szerelme – szebb
és tisztább az emberénél:
ó, erényes eb!
Boldog, ki, mint én,
tíz év után
kimondani meri:
köszönöm, hogy barátoddá fogadtál –
puli!

A STRUCC

Mióta kiment a divatból
a strucctoll,
a strucc minden modern koreszmével
truccol.
Amíg te világrekordot futsz –
oktalanul a vakvilágba vágtat
a strucc!
Az is merőben maradi truccolás,
hogy ósdi módon kikapart gödörben kel ki
a strucctojás!
S nem tudom, hova teszi az
eszit,
hogy jól hasznosítható táplálék helyett
változatlanul kavicsot, kulcsot, és csizmaszeget
eszik...
Én főleg azért haragszom
a konokra,
mert a fejét
bomba elől
bedugja
a homokba!

Békés István

Világűrszerte nagy szenzációt keltett a Vénusz-rakéta

Mint ismeretes, 1961. február 12-én megindult az első menetrendszerű bolygóközi járat a Vénuszra. A rakétaszerű gyorsjáratú kozmikus jármű teljesen automatizált, az utasok is gépesítve vannak, kártyázó, unatkozó, éhes utasok helyett kötelességtudó mérőműszerek népesítik be az égi kupét.

A hír érthetően nagy feltűnést keltett kozmikus körökben, ellipszisekben, parabolákban és hiperbolákban, s noha az új járat elsősorban a naprendszer ügye, mégis tejútszerte, sőt extragalaktice is osztatlan lelkesedést és feltűnést keltett. Erről szólnak a mindenfelől beérkező tudósítások.

A Holdról jelenti a HTI: az első lelkesedés után a Hold mindkét oldalán bizonyos csalódást keltett, hogy az új járat megállás nélkül halad a Vénusz felé, tárgyilagos körökben azonban belátták, hogy ez a transzéterikus gyorsrakéta nem vesztegelhet feltételes megállóhelyeken, hiszen a menetideje így is 90 nap, ha nincs késés.

A Marsról érkezett tudósítás szerint marsbeli közlekedési körökben irigykedéssel vették tudomásul, hogy az új bolygóközi vonalat a Vénuszig építik ki. A Bolygóközi Közlekedést Elősegítő Bizottság szóvivője megemlítette, hogy a bolygóközi közlekedési propaganda súlypontja eddig a Mars volt, s a Földön fontos kérdésnek tekintették, hogy van-e élet a Marson.

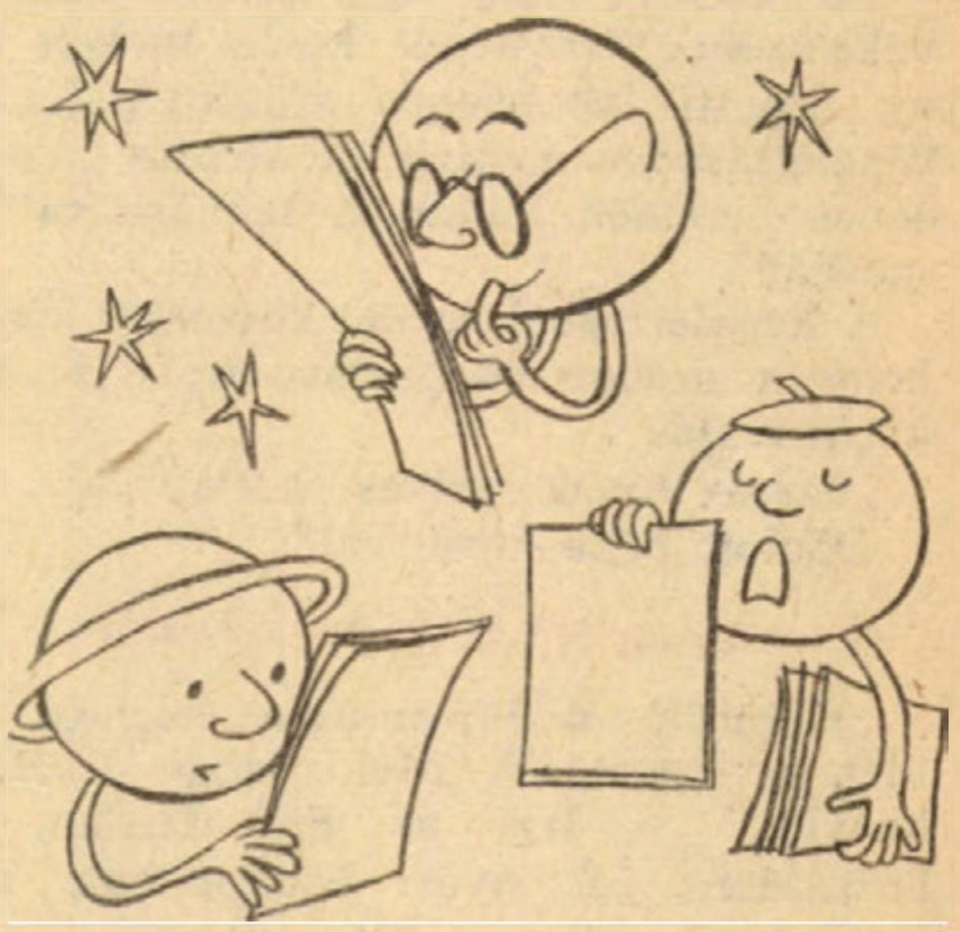
— Magunk is sokat reméltünk az első földi Mars-rakétától — folytatta a szóvivő —, mert jómagunk is szeretnénk mielőbb eldönteni az előbb említett kérdést. Sajnos, a Vénusz került előtérbe. Kivételes helyzetét bizonyára titkolódzásának köszönheti. Ha mi is sűrű felhőrétegbe borítottuk volna magunkat, jobban felkelthettük volna a közlekedési szakemberek figyelmét. Talán legközelebb mi jövünk sorra — fejezte be nyilatkozatát a szóvivő.

Annál nagyobb a lelkesedés a Vénuszon. Már megalakult a fogadó-bizottság. Szorgos munkáskezek már díszítik a kozmikus pályaudvart. A vénuszi hatóságok minden előkészületet megtettek, a beszédek fogalmazását is kiadták illetékes szakembereknek. A lakosság, amennyiben van élet a Vénuszon, nagy lelkesedéssel várja a rakéta érkezését. Nagy lendületet vett a közéleti költészet. A Vénuszi Hírlapban egy hosszabb óda jelent meg, amelynek első két sora így hangzik:

Hozzád száll e vallomás,
Bolygóközi állomás...

A Napon a nagy folttevékenység mellett is figyelmet szentelnek a Vénusz-rakétának, s az újságokban a legjelentősebb napi események között szerepel. A Napenergia Békés Célokra Való Felhasználásának Bizottsága részéről a következő nyilatkozatot kaptuk:

— Helyesnek tartjuk a kisebb bolygók egymás közötti űrhajó-összeköttetését, mert ez elősegíti az elmaradott égitestek fejlődési lehetőségét. A Vénuszon, ahol az életnek még csak kezdetleges formái találhatók, joggal várják idősebb testvérüktől az evolúció meggyorsítását, az ún. biológiai akcelerációt. Szívesen tettünk eleget a földi kérésnek, hogy a Vénusz-rakéta telepeit napenergiával lássuk el, csak arra kérjük az illetékeseket, hogy igényléseiket máskor

korábban nyújtsák be, nehogy az elosztás körül zavar legyen.

A Pluto közlekedési köreiben is lelkes érdeklődés mutatkozott. Mértékadó helyen kijelentették, hogy ha majd üzembe állítják az első dieselesített fotonrakétákat, akkor ez a gyorsjáratú közlekedési eszköz órák alatt elérheti a Plutót, s néhány év alatt az Alfa Centaurit. Nagyobb utazásokra egyelőre így sem lehet vállalkozni, ehhez ugyanis nem elegendő a járművek sebességének növelése, hanem megfelelő táplálkozás és testmozgás segítségével az emberi életkort is ki kellene tolni néhány milliárd évre. Erre figyelmeztet minket például a 3C295 jelzésű tejútról az a közlekedési segédfogalmazó, aki a közel 60 kvadrillió kilométer megtételére alkalmas járművek és emberek elkészítésére hívta fel közlekedési szakembereink figyelmét. Esetleg igénybe veszik Einstein ismert slágerét, a „Megáll az idő" kezdetű képletet, amelyhez azonban nem elég egy jó zenekar, hanem fénygyorsaságú jármű is szükséges hozzá.

Az Egyesült Államokban Wernher von Braun német származású német rakétaszakértő nyilatkozott, és elmondta, hogy ők már 1945-ben kétféle Vénusz-rakétát készítettek (rövidítve V. 1- és V. 2-rakéta), ezek azonban csak Londonig jutottak el.

Feleki László

Ruhatári rumli

Toncz Tibor rajza

– Miért nem varratják fel rendesen azokat az akasztókat?!

Tisztasági kifogás

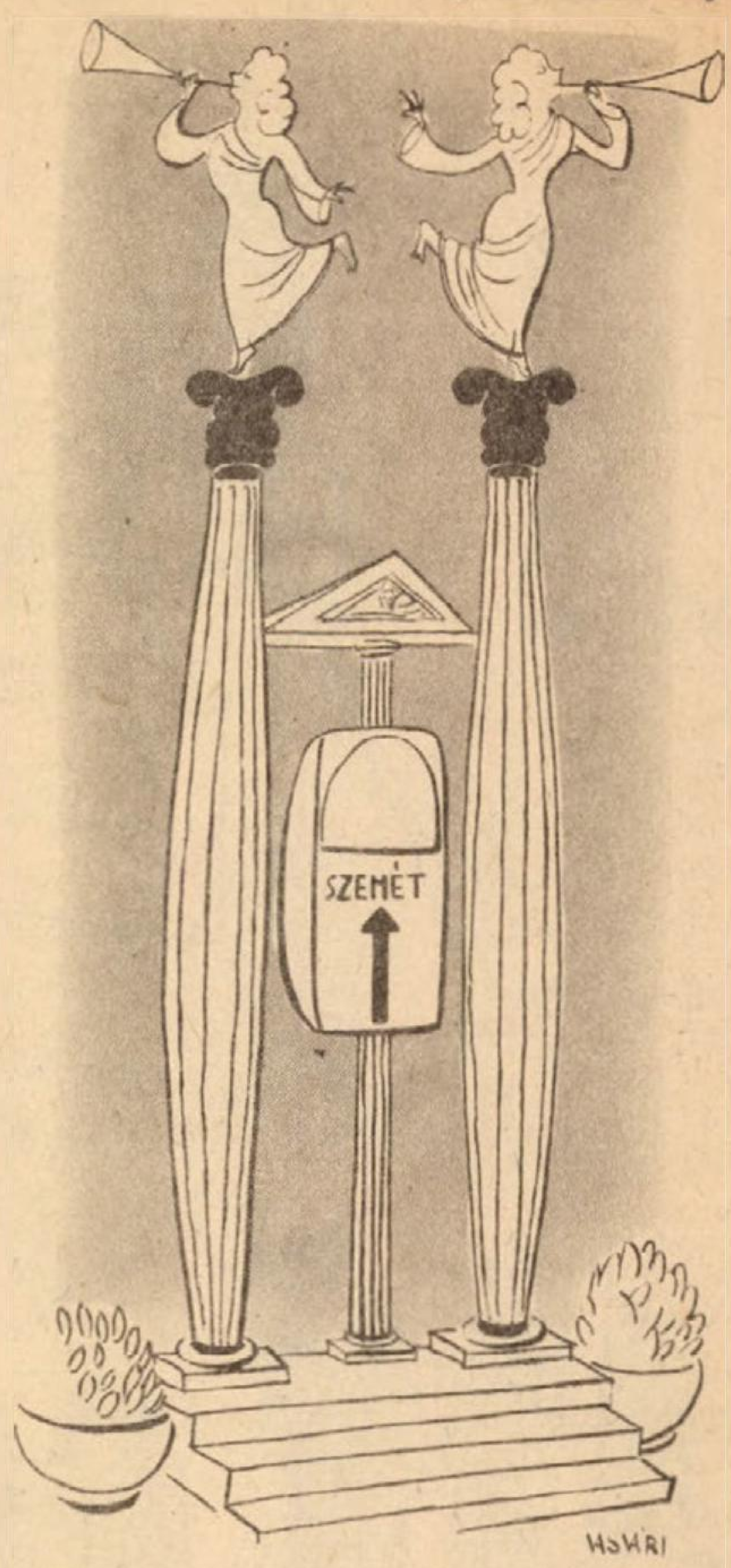
Erdei Sándor rajza

– Na de kenyeret kézzel?!...

Példázat a takarékosságról

Vasvári Anna rajza

Drága, de szép...

FELROBBANT A CIPŐKANALAM

Hát szabad ennek előfordulnia?

Felrobbant a cipőkanalam! Hát ez... hát ez... becsúsztattam a kanalat a cipőmbe, és egyszercsak bumm!... Megáll az ember esze!... Hogy jön egy cipőkanál ahhoz, hogy felrobbanjon?!

Annyira dühös voltam, hogy azonnal felhívtam telefonon a Cipőkanál Műveket.

– Tessék, CIKAMŰ – mondta unottan a telefonközpont.

– Kérem a... az... az igazgatót! – kiáltottam.

– Kapcsolom, Lipták kartársat...

Kattanás.

– Itt Lipták.

– Jó napot kívánok, itt, kérem, egy vevő beszél. Nemrégiben vettem egy cipőkanalat, és az most bumm! felrobbant a kezemben – hadartam az izgalomtól remegő hangon. – Hát szabad ennek előfordulnia, kérdem tisztelettel?

Hosszú csönd. Áhá, most nem tudnak mit válaszolni. Most zavarban vannak. Most ötölnek-hatolnak.

– Már vártuk a telefont... – szólalt meg végre az igazgató.

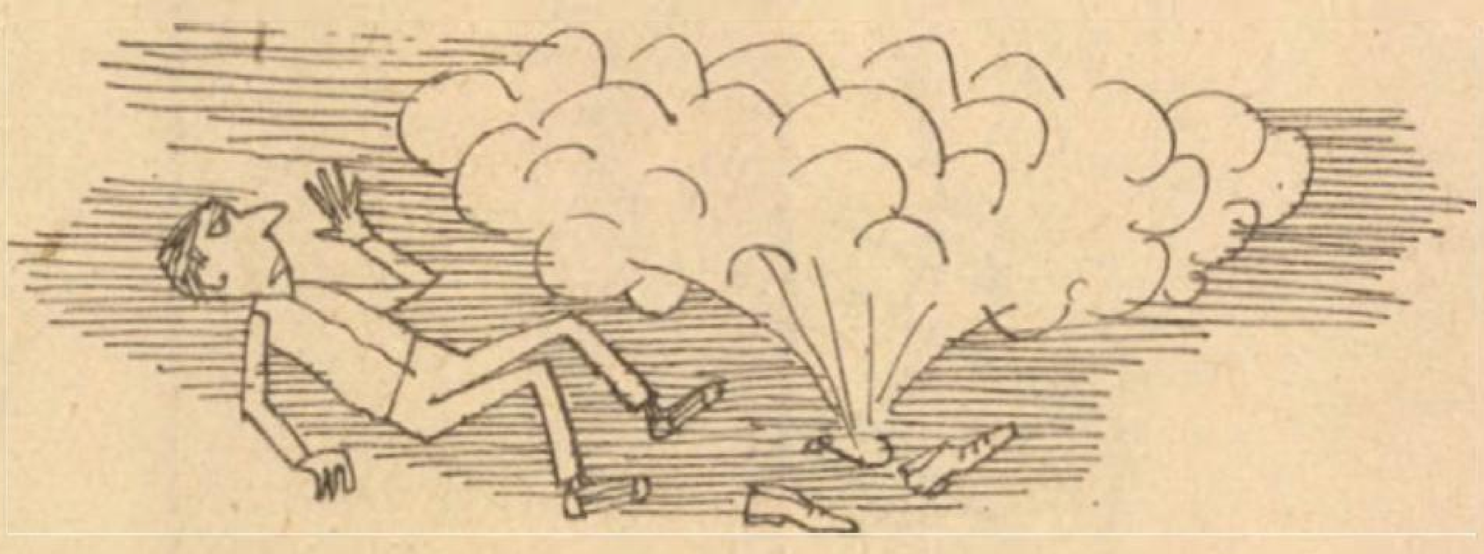
– Tudták, hogy... hogy fel fog...

– Persze hogy tudtuk, kérem... Ma reggel nyolc óra tizenöt perckor következett be a robbanás?

– Nem, kérem. Tíz óra után.

– Stimmel. Milyen alakú volt a füstfelhő?

– Nem tudom, kérem. Annyira meg voltam ijedve...

– A füstfelhő hosszát sem mérte le?

– Nem, kérem... Le kellett volna mérnem?

– Merre fele repültek a cipőkanál-darabkák?

– Összevissza.

– Stimmel. Minden úgy történt, ahogy kiszámítottuk. Hányas cipőt hord?

– Negyvenegyest.

– Stimmel. A cipő valószínűleg érintkezésbe került a cipőkanállal...

– Valószínűleg, de...

– Stimmel. Hány fokos szögben tetszett lehajolni?

– Nem tudom – hebegtem. – Éppen nem volt nálam szögmérő...

– Negyvennyolc fok lehetett. Stimmel. A cipő feszereje, plusz kanál, mínusz hajlásszög, szorozva öttel. Stimmel. Minden a legnagyobb rendben ment.

– Rendben? – ordítottam kétségbeesetten. – Rendben van, hogy felrobbant a cipőkanalam?

– Nem értem önt – felelte az igazgató csodálkozva. – Talán korábban robbant a kanál, mint ön várta vagy később? Sajnos, a tudomány mai állása mellett még nem tudjuk másodpercre pontosan időzíteni...

– Kérem szépen!...

– Mindent elkövetünk, hogy a robbanás pontosan következzék be, de...

– Kérem tisztelettel!...

– Eddig még egyetlen vevőnk sem panaszkodott, hogy nem robbant a cipőkanál. Szinte selejt nélkül dolgozunk. Az előfordul néha, hogy kisebbet dörren, mint kellene, de erről nem tehetünk. A nyersanyagban van a hiba.

– De miért robban egy cipőkanál? Erre kérek magyarázatot!

– Ez gyártási titok – válaszolta az igazgató, aztán megkérdezte: – Nagyot szólt az ön kanala?

– Nagyot. Majd hanyatt vágódtam...

– Ön szerencsés, kedves vevő... A legjobb minőséget kapta!

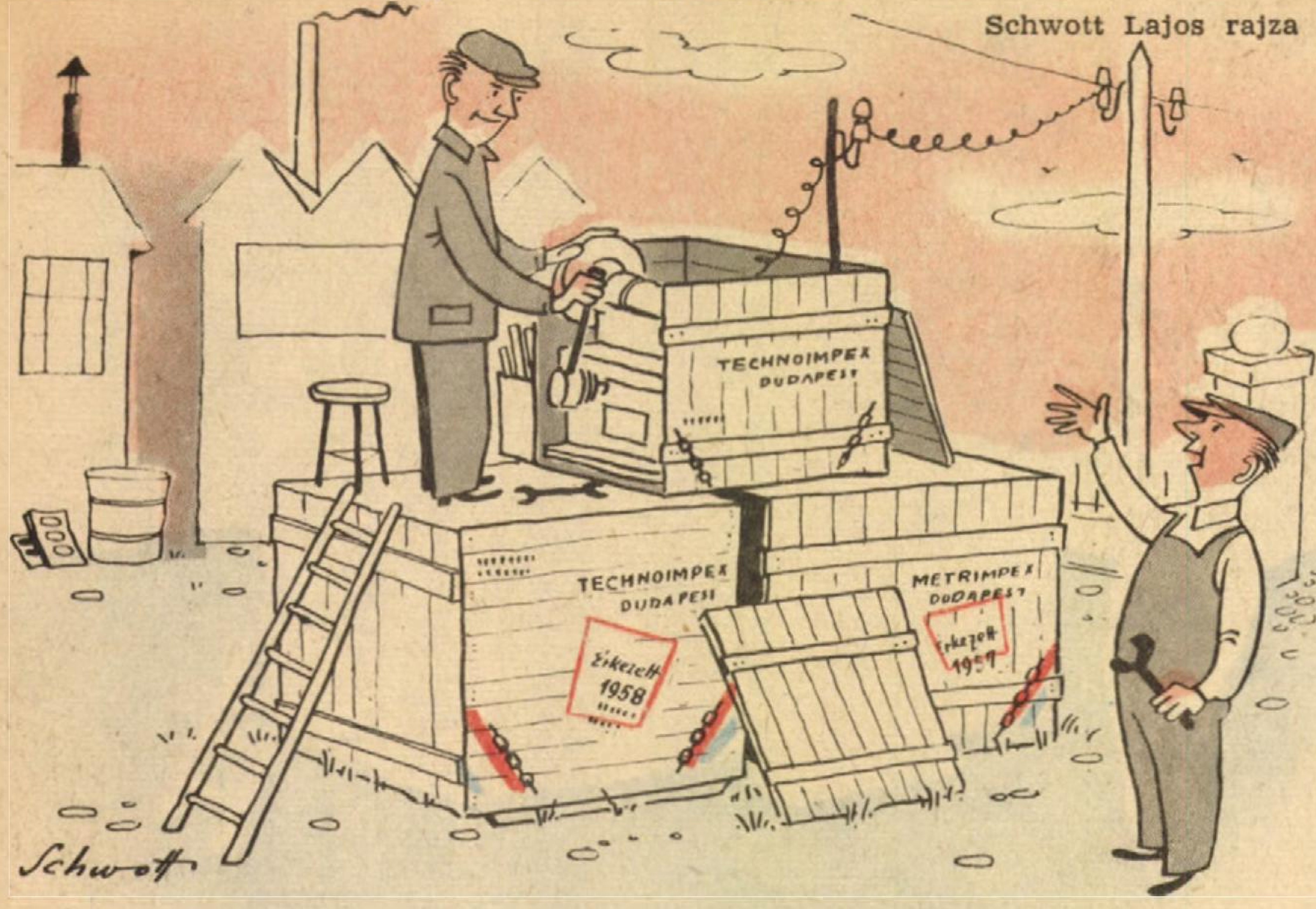
Megköszöntem a felvilágosítást, és letettem a kagylót. Még aznap vásároltam egy másik cipőkanalat, de az nem robbant fel. Úgy látszik, selejt.

Kíváncsi vagyok, ezt hogyan fogják magyarázni?

Mikes György

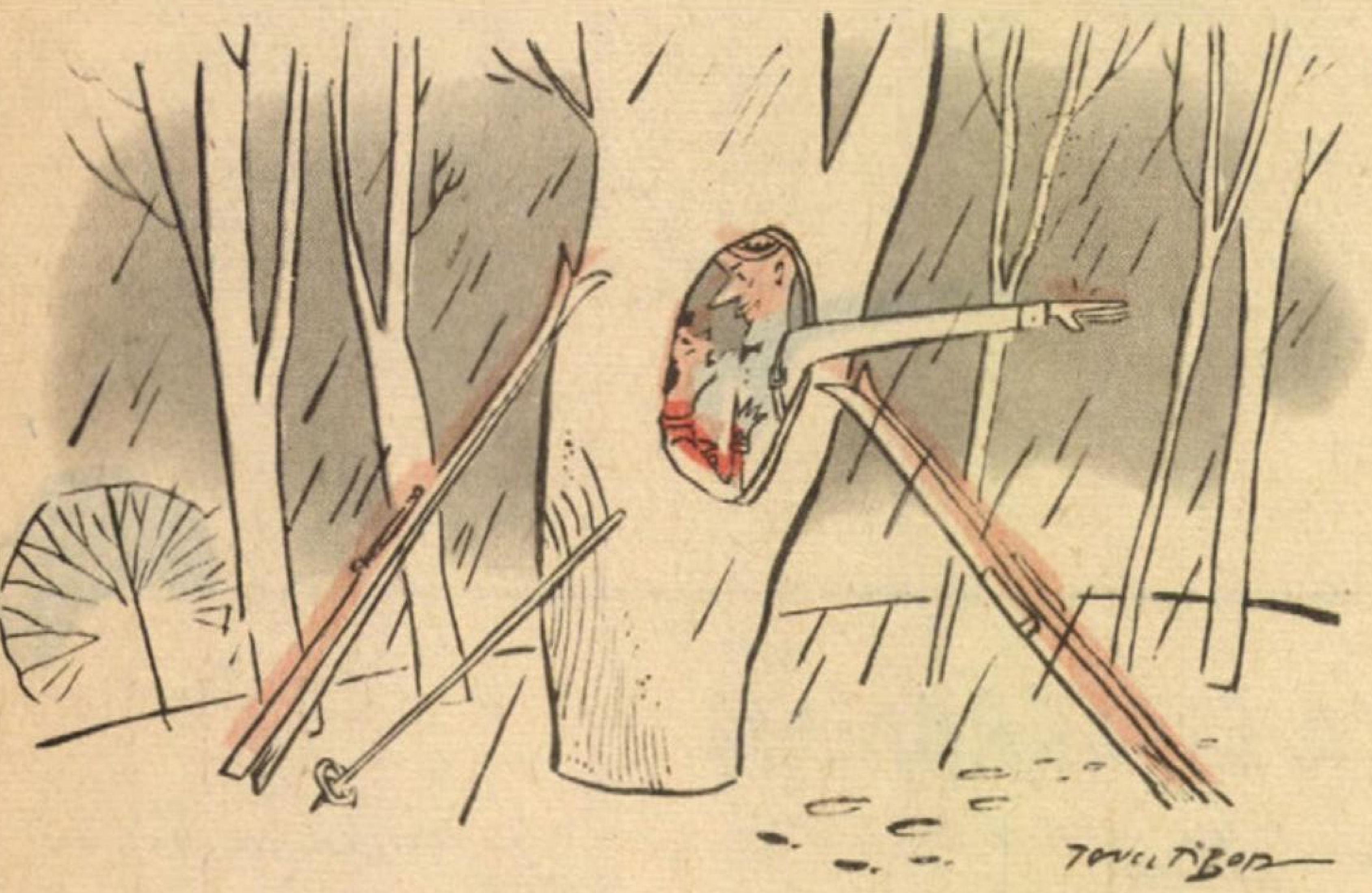
„Udvari” köszörűs

Schwott Lajos rajza

– Maga itt dolgozik, szaki?
– Nem tudtam kivárni, amíg ezeket az új gépeket üzembe helyezik!

Füstbement sítúra

– Még mindig esik!...

Csőrepedés

– Pont most kellett elzárni a vizet?!

A Szaharában

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

A Mosoly országának szövegíróját Herzer-nek hívták. Fivére, Maximilian, nem tudom, miért, Herzl-nek írta a nevét. Ez a Herzl első hegedűs volt a zenekaromban. Amikor a harmincas években Olaszországban vendégszerepeltünk és Speziába utaztunk, Herzl a kocsi ülésére tette lábait. Akkoriban a vonatot Mussolini milicistái kísérték, és egyikük erélyesen rendreutasította a hegedűst. Herzl tolmács útján közölte a katonával, hogy nem tudott a tilalomról. Feltette ugyan a lábát, de újságot tett az ülésre. A milicista erre tovább kiabált, és egy plakátra mutatott, amelyen nyolc nyelven olvashatták az utasok a tisztasági rendszabályokat.

Herzl ránézett a plakátra, és diadalmasan mondta:

— Magyarul nincs ráírva!

A védekezést lefordították olaszra, és a milicista kénytelen volt a választ tudomásul venni.

Nem tudta, hogy Herzl egyetlen szót sem tudott magyarul...

Komor Vilmos

Gerő Sándor rajza

Véletlenül bombát ejtett le egy nyugatnémet repülőgép

– Ha legközelebb leesik egy, ne mondják, hogy udvariatlan emberek vagyunk!...

Pesti társasjáték

Két komoly férfi beszélget egy szobában. Dr. Kolompács, a jónevű ügyvéd és az ugyancsak jónevű író: Tupolyai Kázmér.

Társalgásuk értelmes, megfontolt. Különösképpen dr. Kolompács rág meg minden szót, mielőtt kimondaná.

– Azt hiszem, végre mellém szegődött a szerencse. Van ugye lakásom, van húszezer készpénzem, és erre nyerek tízezer forintot. Most azon gondolkodom, hogy pénzben vegyem-e fel, vagy tegyem a takarékba?

– Ez megfontolandó dolog, mert jó ha az embernél mindig van elegendő pénz, de a takarékban kamatot adnak rá, esetleg nyerhetsz is vele. Én nem sokat gondolkodnék rajta.

Tupolyai töltött magának az asztalon levő italból. Koccintottak. Dr. Kolompács cigarettára gyújtott, s bámulta a füstöt.

– Nekem viszont más problémám van. – szólalt meg Tupolyai. – Nincs lakásom. Most azon gondolkodom, hogy előnyösebb vásárolni. Ha készpénzben veszem, akkor harmincezer, viszont, ha részletre, akkor most csak tizenegyezret kell befizetni az OTP-nek.

– Jól van, menjünk már tovább. Ha mindig beszélgetünk, sohasem lesz vége. Te jössz!

Tupolyai felvette a dobókockát, megrázta, és dobott.

– Hatos!

– Mázlista! Vedd fel a négyezer forintot a takaréktól.

És így folytatták tovább.

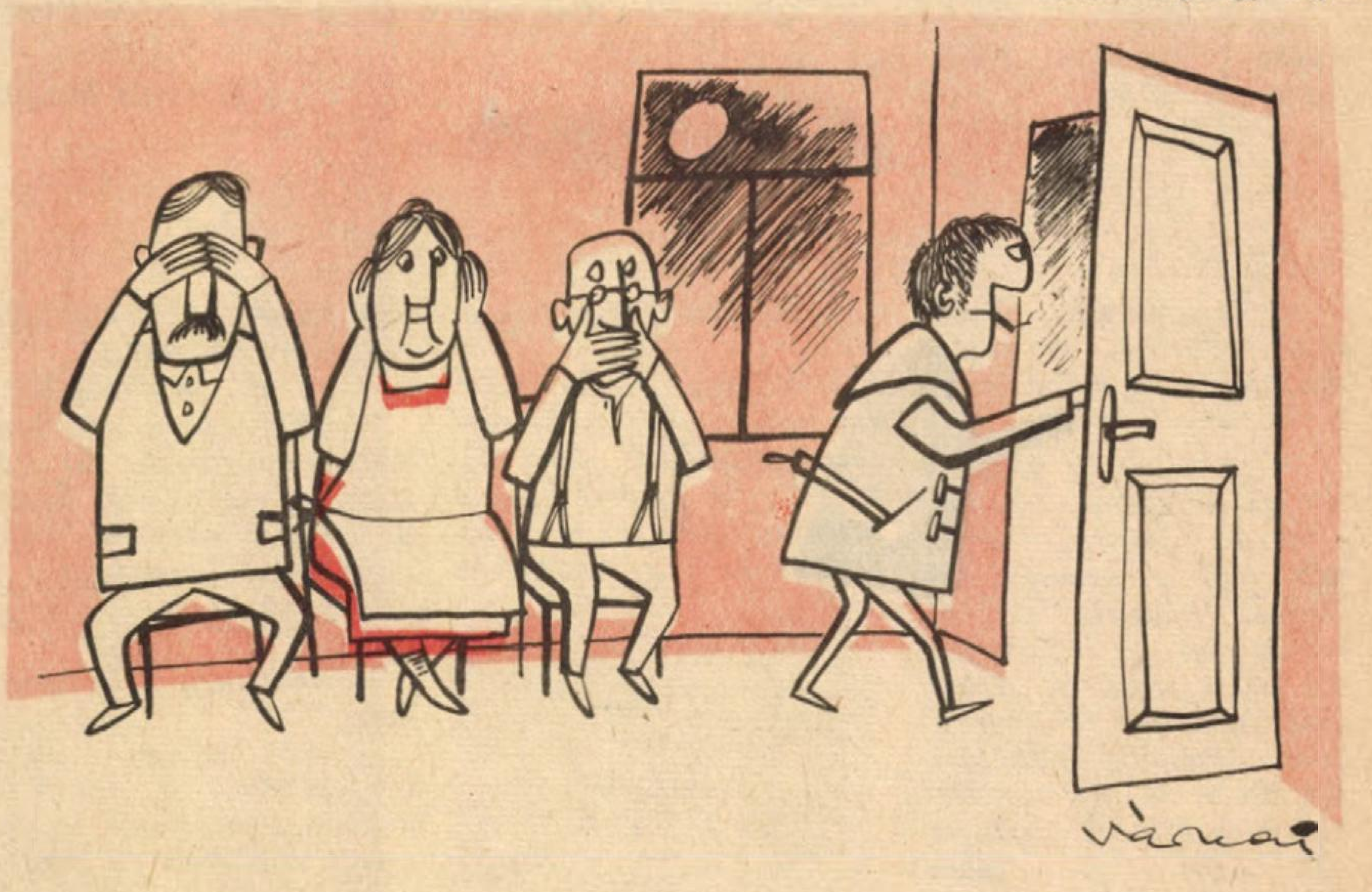
Ezek után elárulhatom, hogy előttük az asztalon a GAZDÁLKODJ OKOSAN nevű mai pesti társasjáték feküdt összes tartozékaival. Jelzett pénzekkel, takarékbetétkönyvekkel, szerencsekártyákkal, lakásokkal, bútorokkal, egyéb apróságaival.

Nem, ne tévedjenek! Nem az agyonszapult s a szocialista játékológusok által mélyen megvetett, a kapitalizmus mételyeit terjesztő, erkölcsromboló, bűnös CAPITALY, hanem a szép, az új, a modern, a szocialista erkölcsre oktató játék, a GAZDÁLKODJ OKOSAN!

Lovas Endre

A család felelőssége

Várnai György rajza

Illő bemutatkozás

– Bemutatom az új kartársnőt, most helyezték a vállalatunkhoz.
– Örvendek, éppen magát keresik...

Díjkiosztás

A serleg és a mellékes...

Beszélgetés egy rozscipóval

– Ne is tagadd! Valami történt veled az utóbbi időben. Lehet, hogy felületes ismerősök észre sem veszik, de nekem feltűnt. Hiszen születésedtől rokonszenvezem és gyakran találkozom is veled.

Emlékszem, midőn először jelentél meg a nagyvilágban és a pulton, csak úgy duzzadtál az ifjonti erőtől és egészségtől. Noha csupán fél kilót nyomtál, akár hatvan dekának is vélhetett volna az ember, olyan kedves teltséggel gömbölyödött alakod.

Egyszer aztán, jó néhány hete gyanús jelre figyeltem fel egyik este. Ahogy a műanyagtartóban feküdtél, olyan aprónak tűntél a lámpa fényében.

Mintha kisebb lenne ez a rozscipó – morogtam magamban aggodalommal, és hogy ellenőrizzem futó benyomásomat, a mérleg serpenyőjébe helyeztelek. A nyelv kibillent, majd a 47-es számnál állapodott meg.

Tehát jól láttam. Fogytál. Három dekát. Összsúlyodhoz viszonyítva nem is keveset. Miután kedvellek, és sorsodat a gyomromon viselem, most már, ha nem is feltűnően, de figyelni kezdtelek.

Legközelebb újra megmértelek. A sorvadás folytatódott. Most már 4 deka hiányzott belőled.

És ma, ma már csupán 44 dekát mutatott a mérleg.

Itt az ideje, hogy komolyan foglalkozzunk sorsoddal. A rohamos súlycsökkenés alattomos, aggasztó bajra mutat. Nem várhatunk addig, míg teljesen elfogysz, mint – a költővel szólva: a gyertyaszál, mely elhagyott, sötét szobában áll.

Hadd lám az arcszíned. Nem árul el semmit. A szokott szép barnáspiros. Ugye megengeded, hogy megtapogassalak. A héjad is kemény, ropogós. A kórnak tehát mélyebben kell fészkelnie. De vajon mi lehet az?

Megvan! Rájöttem!

Ó, te szerencsétlen!

Minden bizonnyal a tortákkal és mignonokkal álltál ugyanazon a pulton, és elkaptad az ő betegségüket!

A tudomány tehetetlenül áll a romboló betegség előtt. Legalábbis eddig még nem sikerült felfedezni a pusztító miazmát.

A köz háláját, gazdag jutalmát érdemelné a géniusz, aki megleli e sorvadást okozó kór vírusát.

Hát még maga a vírus mit érdemelne...

Kertész Magda

Ravasz háztulajdonos

– Hogysmint, hogysmint, Porkert szomszéd? Kitöltötte már a jövedelembevallását?

– Jaj, csak az adóhivatalt ne emlegesse, Walderspitz úr! Folyton zaklatnak. Már a harmadik felszólítást küldték, hogy fizessem be az ötvennyolc évi nyári részletet. Miből, kérdem, miből, amikor az összes komoly építkezéseket állami vállalat csinálja? Abból az egy-két vacak leválasztásból, ami akad néha, alig tudom a havi 8–10 ezrest összekínlódni.

– Hát nem könnyű manapság maszek építésznek lenni. A kocsija hogy szuperál?

– Az még csak menne valahogy, de ki győzi a biztosítást fizetni? Hajjaj!

– Én tudnék adni egy kis munkát, Porkert szomszéd. A lőrinci házamon, tudja, a kisebbiken, kéne néhány átalakítást végezni. Vállalja?

– Világos. Miről van szó?

– Kényes, nehéz munka, kedves mester, de magában megbízom. Hát először is a tetőszerkezetet kéne egy-két helyen megbontani és a cserepeket leszedni.

– De hisz beázik!...

– Namármost. Az esőcsatorna két végét megemeljük, középen meg lejjebb vesszük, hogy kifúrás után minden víz az udvari bejárat felé zúduljon. Ha beömlik a lakásba, annál jobb.

– Annál jobb?

– Persze. A kéményt félig leszedjük, a törmeléket belehajigáljuk, hogy minél tartósabban elduguljon. Kisebb tűz esetén célprémium. Helyes?

– Kérem, Walderspitz...

– Nézze csak, itt vannak a tervrajzok. Én műszakilag nem értek hozzá, de maga biztosan be tudná ügyeskedni valahogy a szennyvizet a szobába, nem?

– Ilyet még sose csináltam.

– Ne higgye, hogy megőrültem. A pincében néhány támasztalat legyen szíves kidönteni, a padlót néhány négyzetméteren fölszedni, villanyvezetéket eltüntetni. Mondja, meg tudná oldani valahogy, hogy az ajtók gyorsan megvetemedjenek? Pénz nem számít.

– Igazán nem tudom... nem értem...

– Mit akadékoskodik, hát nem képes felfogni? A lakóimat nem tudom kitenni, hát életveszélyessé akarom nyilváníttatni a házat!

Kaposy Miklós

Hol az apró, komámasszony?

Január 15-én Kispestről jövet, a Kinizsi utca sarkán felszálltam a GA—01—41 rendszámú, 35-ös autóbuszra. Amikor az átszállójegyet megkaptam, egy kétforintost nyújtottam át a mosolygós képű kalauznőnek, majd vártam, hogy visszamosolyogjon belőle ötven fillért. De nem mosolyogta vissza, mondván, hogy neki nincs aprója. A végállomásra érve megint előhozakodtam az ötven fillérrel, de ő megint csak azt mondta, hogy: nincs apró. Bementem hát az indító kartárshoz, és előadtam neki az én ötven filléres panaszomat. Azt mondta biztatóan: menjek oda a kalauz kartársnőhöz, s kérjek tőle egy nyugtát. Odamentem a kartársnőhöz, és kaptam tőle egy nyugtát, amelyikre rá vagyon írva, hogy az ötven filléremet a Mező utcai állomáson bármikor átvehetem. Hát nem kedves? Ha elmegyek az ötven filléremért a Mező utcába, az oda-vissza legalább két forintomba kerül.

Tausz Gyula
II., Árpád fejedelem útja 22.

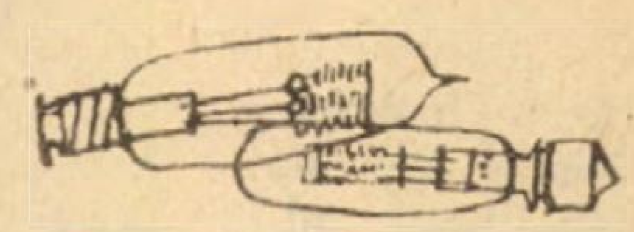
Ludas Matyi postájából

Jár vagy nem jár?

Az V. kerület, Váci utca 17-ben levő Mértékutáni Cipőkészítő Vállalat szerint a mérték után csináltatott cipőkhöz nem jár talpbélés, csak akkor, ha azt külön megfizetem.

Ha nem hiszed, hogy így van, nézz utána! Nyugtaszám: 064728/1961. II. hó 9. Ne sajnáld a fáradságot, mert attól tartok, hogy legközelebb a talpat is külön kérésre teszik majd fel a cipőre.

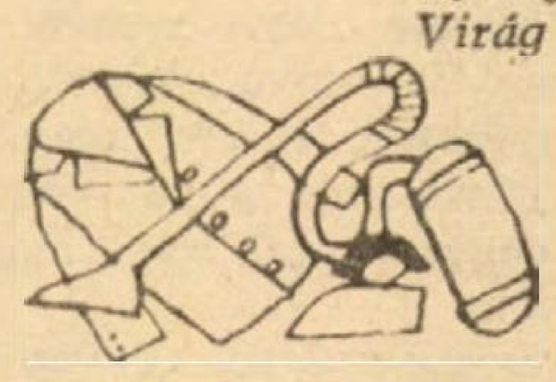
Dr. Matura László *orvos,*
XI., Budafoki út 10/a.

Izzó-gondok

Kérjük, az illetékeseket. Ne fosszák meg gyermekeinket a Dia-vetítés örömeitől! Nyíregyházán ugyanis közel egy éve nem lehet Dia-égőt kapni. A 12-es játékboltban készségesen megmutatták a rendeléseket, amelyeket ők a budapesti RAVILL-nak (V., Bajcsy Zs. út 45.) küldtek el, de izzó – sehol.

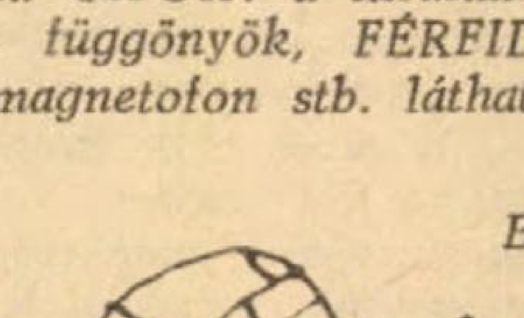
Nagy Lászlóné,
Nyíregyháza,
Virág u. 58.

A felirat, és ami mögötte van

Örömmel látom, hogy a Rákóczi úti Divatcsarnok-ház – ha lassan is – de épülget. A kirakatok tömve szebbnél szebb áruval. No de, miért van az, hogy a kirakatok feletti feliratok mást mondanak, mint ami a kirakatokban van. Például a felirat: KÉSZ RUHÁK. A kirakatban viszont elektromos háztartási gépek lapulnak. CIPŐK: a kirakatban szőnyegek és függönyök, FÉRFIDIVATÁRU: rádió, magnetofon stb. láthatók.

G. J.
Budapest

Veszélyes játék

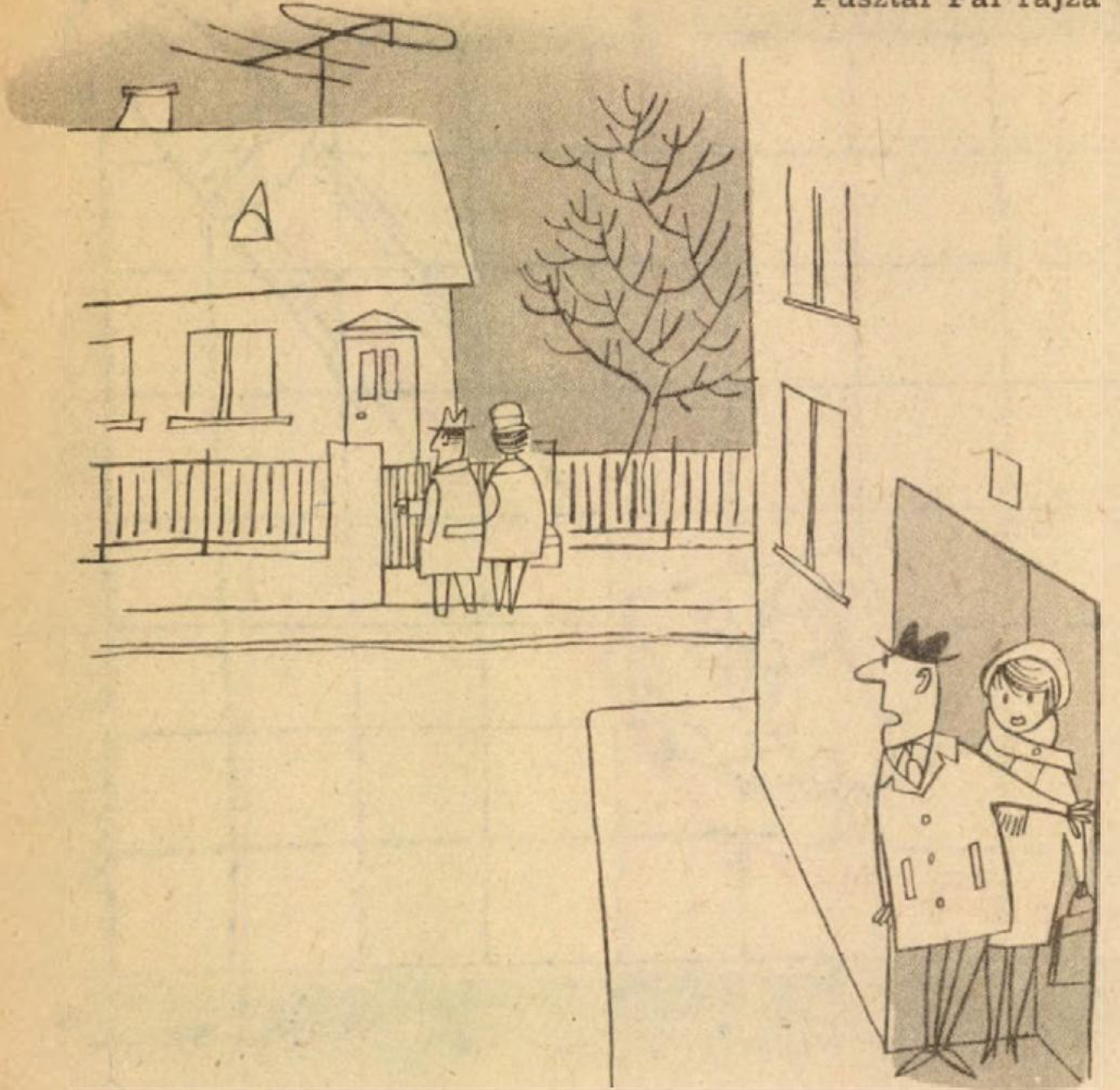
Négyéves kisfiamnak megvettem a Lemezárúgyár készítette JA 2011-es számú lendkerekes játékautót. Fiam, mint afféle gyerek, nemcsak elindította az autót, hanem meg is akarta állítani annak lendületben levő kerekét. És itt történt a baj. Az ujja beleszorult a kerék és a karosszéria lemeze közé. Az éles lemez annyira felhasította a gyermek ujját, hogy orvosi beavatkozás vált szükségessé.

Kisfiam balesetén okulva, javaslom: gyakoroljon a gyártó vállalat meósa é l e s kritikát, és vonják ki a forgalomból ezeket a veszélyes élű kisautókat.

Stork Imre,
XVIII., Achim A. u. 31.

Műsornapon

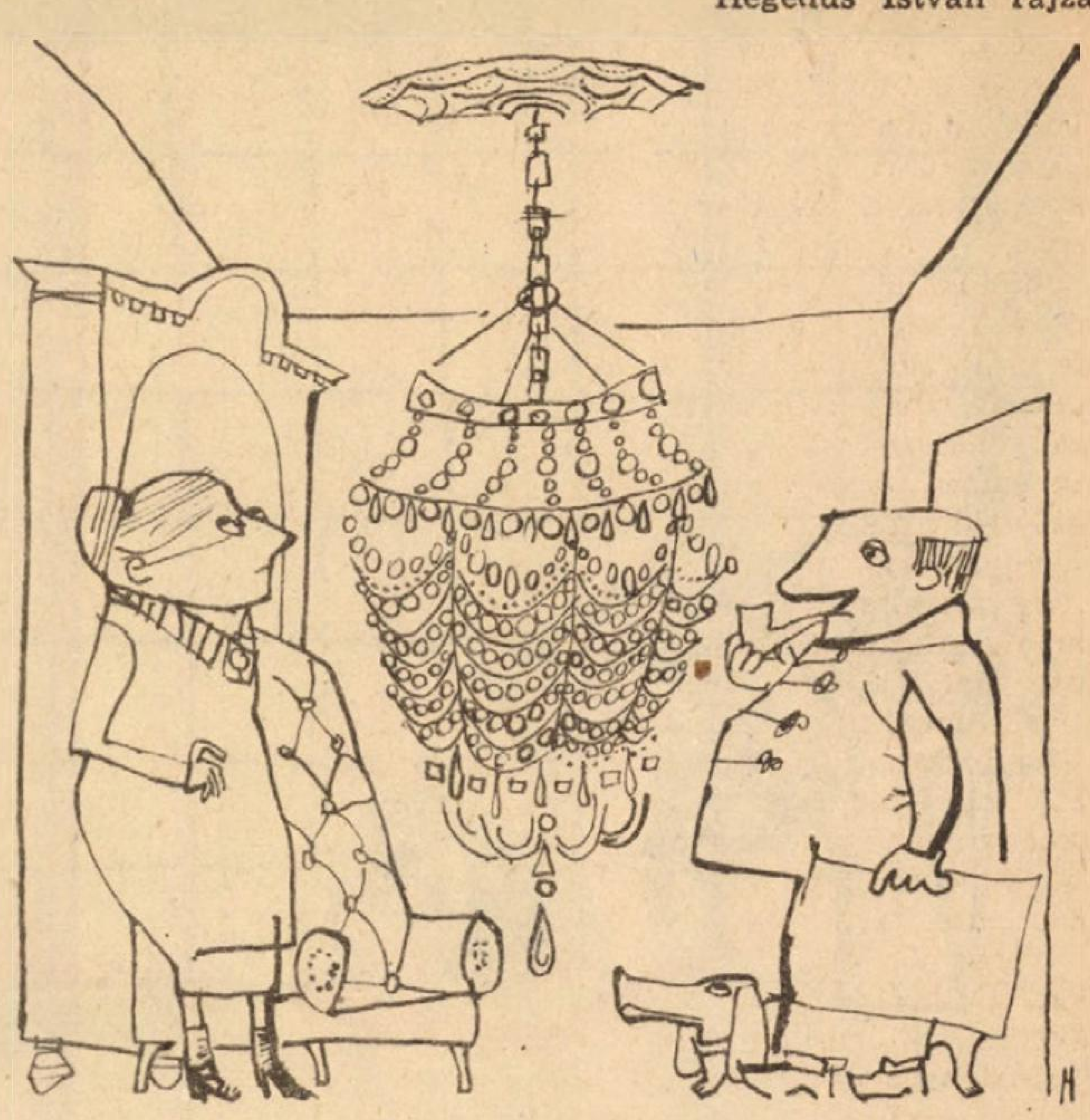
Pusztai Pál rajza

– Nehogy meglássanak, mert meghívnak televíziót nézni ...

Modern lakásban

Hegedűs István rajza

– Mégiscsak kisebb csillár kellene ide.

PEDAGÓGIA

Amióta a feleségem esténként számtanra tanítja a fiunkat, mindhármunk élete pokol. Rendben van, a gyerekkel foglalkozni kell, a tanítónő is üzent, hogy a kölyök bukásra áll, de amit a feleségem művel, az idegeimre megy.

Vacsora után Pisti minden este könnytől maszatos arccal kuporog a konyhaasztal sarka mögött, az anyja pedig ilyenfajta gyakorlófeladatokkal gyötri:

„Vettem a Közértben félkiló spenótot, és egy zacskó mirelite tökfőzeléket. A spenót kilója hat forint, a tökfőzelék három forintba került. Igenis, enni fogsz mindkettőből, mert kell beléd a vitamin. Aztán vettem öt kiló szép, nagyszemű Ella-krumplit, azért ötöt, mert vasárnap itt lesznek a nagymamáék is. Kilója egyhatvan. Tavaly kapni lehetett húszkilós piros zsákokban, de most nem láttam. Aztán levittem három tejesüveget, azért visszakaptam darabonként háromötvenet. Volt még húsz deka sajt a négyharmincasból, de huszonkettő lett, mert az a szemtelen nem akarta levágni. Most számítsd ki szépen, mennyi pénzed maradt az ötvenesből?!"

A gyerek verejtékezve, undorral számolja a spenótot meg a tökfőzeléket, a végeredmény persze nem jó, az anyja felpofozza, aztán együtt sír vele, mert nem a fiú a hibás, gyenge felfogóképességét az apjától örökölte.

— Ide figyelj — szóltam végül —, ne neveld a gyereket az apja ellen! A te családod sem a két Bólyaira vezeti vissza eredetét. Egyébként ezennel átveszem a gyerek oktatását. Mindennap egy óra hosszat a szobában fogunk tanulni. Egyetlen kikötésem: ez alatt az idő alatt ne zavarj bennünket. Az eredményért kezeskedem!

— Majd meglátjuk! — felelte ő, szkeptikusan, s mi a fiúval elvonultunk a szobába.

Talán egy hete tartott az oktatás, amikor egy este ragyogó arccal fogad a feleségem.

— Képzeld, ma szülői értekezleten voltam, és Mária néni az összes anyukák és apukák elé minket állított példaképnek. Pisti lett a legjobb számtanos az osztályban. Azt is mondta a tanítónő, bárcsak minden szülő ilyen lelkiismeretesen foglalkozna a gyermekével, s ennyire szívén viselné a jövőjét. Mondd csak — folytatta halkabban, s úgy nézett rám, mint menyasszonykorában —, honnan értesz te ennyire a pedagógiához és a számtanhoz?

— Semmiség — feleltem könnyedén. — A kölyök, jóllehet apjára üt, értelmes, tanulékony és kitűnő az emlékezőtehetsége. Egyébként szívesen látlak mai foglalkozásunkon, de közbeszólnod nem szabad.

Behívtam Pistit, közöltem vele, hogy elkezdjük a tanulást. Ijedten nézett az anyjára, de biztatóan ráhunyorítottam.

— Hozd a tanulmányi segédeszközt — szóltam.

— Itt van, mindig magamnál hordom — nyúlt a zsebébe, s félénken kitette az asztalra.

Megkevertem, leosztottam.

— Piros negyven-száz ultimó — nyilatkozott a fiú rövid gusztálás után.

— Kontra negyvenszáz — válaszoltam, és letettem a lapot. — Mielőtt lejátszanánk a partit, számoljunk!

Pisti felállt, kihúzta magát, szeméből csak úgy sugárzott az értelem, s mint a vízfolyás, úgy fújta:

— Tíz fillér az alap, az ulti negyven. Ha megcsinálom a piros ultimót, az nyolcvan fillér, mert a piros dupla. A negyvenszáz pirosból, az is nyolcvan, de ha megcsinálom, Apu kétszeresen fizet, mert kontrázva van. Az tehát egyhatvan. Egyhatvan meg nyolcvan, az kettőnegyven. Ha viszont csak az ultit csinálom meg és a negyvenszázat elbukom, akkor én fizetek nyolcvan fillért, mert egyhatvanból lemegy az ulti. Ha azonban az ultit is elfogják, akkor az csak duplán fizet, mert kontrázva nem volt, tehát egyhatvan meg egyhatvan, az háromhúsz, ennyi jár apunak.

Ránéztem a csodálkozástól megdermedt, megnémult, megbénult feleségemre.

— No ugye — mondtam, — érteni kell a gyermeklélekhez!

Kürti András

Elég ritkán fordul elő

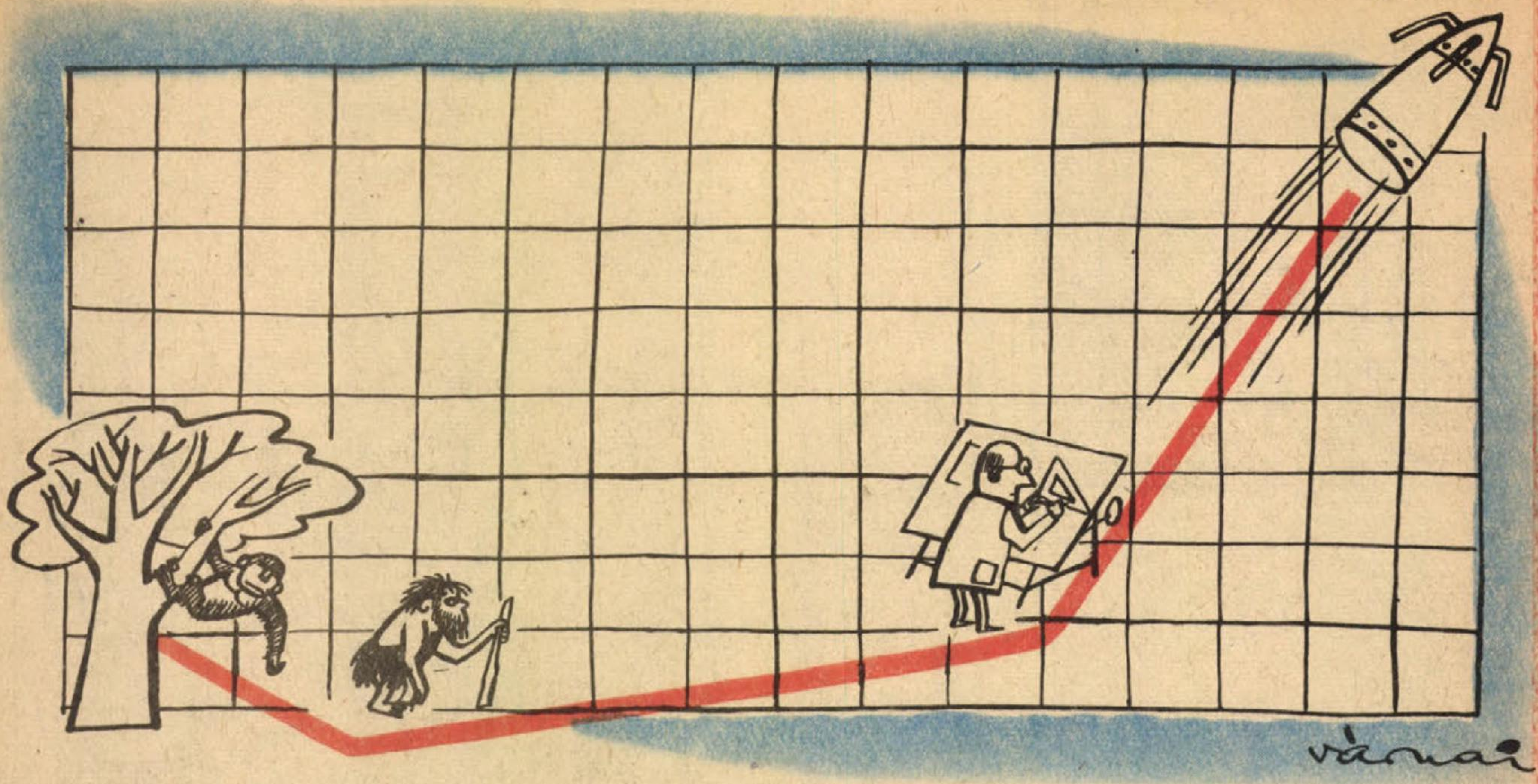
Várnai György rajza

– Ostoba boszorkány! Nem tud vigyázni!

A fejlődés útja

Várnai György rajza

Elcsépelt téma a huligán-kérdés

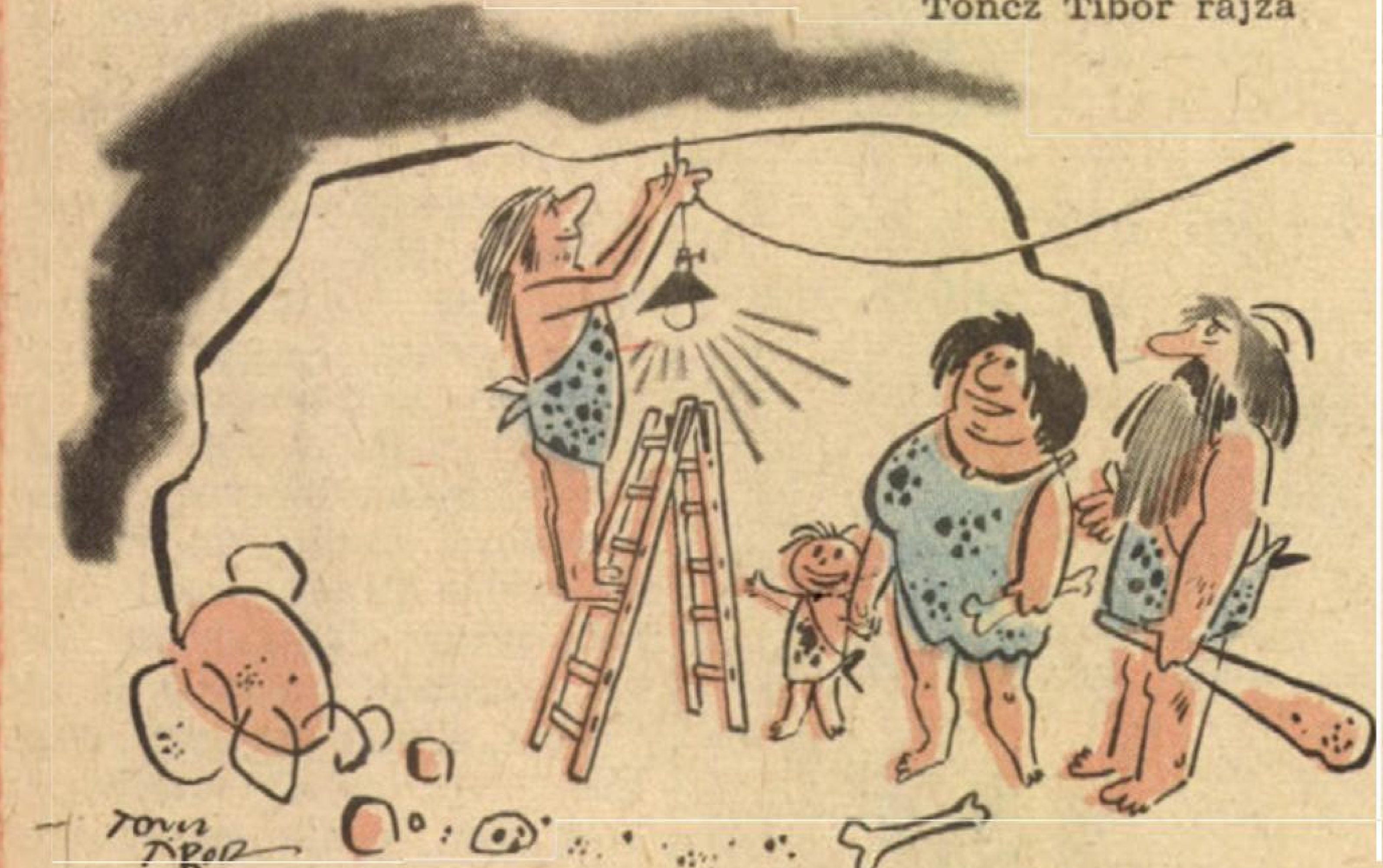
Erdei Sándor rajza

– Ne izgassa magát, szerkesztő úr, erről már unalmas írni! . . .

Fény a barlangban

Tocz Tibor rajza

– Látod, látod! Azt a politechnikai oktatást előbb is el lehetett volna kezdeni! . . .

Hat plusz egy

Ne nevezzük azt az embert szamárnak,
Ki azt vallja: munkanap a vasárnap.
Láthatjuk, ha statisztikát csinálunk,
Vasárnap is akad meló minálunk.

TAVASSZAL, ha jő az a jó vasárnap,
A turista nekivág a határnak,
Hegyet mászik, zápor elől menekül,
Este már az ágyba csak úgy beledűl.

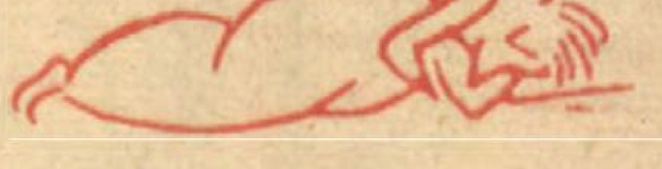
NYÁRON, ha jő az az áldott vasárnap,
A motoros jaj, de örül a nyárnak.
Balatonba száguld bele egyenest,
Másnap ám a hivatalban tyű, de rest!

ŐSSZEL, ha jő az a hűvös vasárnap,
Kézzel, lábbal megy az ember a sárnak,
Répaföldön patronálja a falut,
S másnap szuszog, mint a töméskor a lúd.

TÉLEN, ha jő az a szabad vasárnap,
Akkor szánják a disznót a halálnak.
Hajnalban van gyilkolás és pörkölés.
Délután a hurka-, kolbász-tömködés.

Este a tor, éjszaka a zsírsütés —
Forgalomban a kanál, a bárd, a kés . . .
Hétfőn? Állva alszik a tag, és sóhajt.
Azt álmodja: a párnája disznósajt.

K. Tóth Lenke

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.0788 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.